

Sygnatura akt II AKa 501/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 kwietnia 2023 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Jarosław Mazurek /spr./

Sędziowie: SA Maciej Skórniak

SA Janusz Godzwon

Protokolant: Wiktoria Dąbrowicz

przy udziale prokuratora Prokuratury (...) del. do Prokuratury (...) Andrzeja Roli

po rozpoznaniu w dniach 25 maja i 15 czerwca 2022 r. oraz 24 marca 2023 r. sprawy:

A. D. (1) oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

R. M. (1) oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

L. L. (1) oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez wszystkich oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy

z dnia 5 kwietnia 2019 r., sygn. akt III K 52/17

I. zmienia zaskarżony wyrok ponad prawomocne zmiany dokonane wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 6 lutego 2020 r. w sprawie sygn. akt II AKa 334/19:

1. co do oskarżonego R. M. (1) w ten sposób, że:

a) uniewinnia oskarżonego od przestępstwa przypisanego mu w punkcie V części rozstrzygającej, stwierdzając, że utraciło moc orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności i karze łącznej grzywny zawarte w punkcie VII,

b) w przestępstwie przypisanym oskarżonemu w punkcie II części rozstrzygającej eliminuje ustalenie o działaniu w ramach zorganizowanej grupy przestępczej oraz ustalenie o łącznej wartości środków odurzających 1.335.160 zł, a w miejsce ustalenia o przywiezieniu w okresie od 15 czerwca 2015 r. do 20 czerwca 2015 r. 26 kg środków odurzających przyjmuje przywiezienie 25,976 kg netto, a z kwalifikacji prawnej eliminuje art. 65 § 1 k.k.,

c) w miejsce czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie IV części rozstrzygającej uznaje R. M. (1) za winnego tego, że w okresie od 18 kwietnia 2015 r. do 11 czerwca 2015 r. w B., P. oraz na terenie Hiszpanii, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z A. D. (1) oraz L. L. (1) jako kierującym wykonaniem czynu zabronionego, wbrew przepisom ustawy wprowadził do obrotu środki odurzające w postaci ziela konopi innych niż włókniste, w ilości co najmniej 50 kg o łącznej wartości nie mniejszej niż 850.000 złotych, w ten sposób, że przekazał je ustalonej osobie oraz nieustalonym osobom o pseudonimie (...) i o imieniu M. tj. przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu ustawy kodeks karny z dnia 20 lipca 2018r (Dz.U. z 2018r poz. 1600) w zw. z art. 4§1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej na 50 (pięćdziesiąt) złotych;

2. co do oskarżonego A. D. (1) w ten sposób, że:

a) w przestępstwie przypisanym oskarżonemu w punkcie IX części rozstrzygającej eliminuje ustalenie o działaniu w ramach zorganizowanej grupy przestępczej oraz ustalenie o łącznej wartości środków odurzających 1.335.160 zł, a w miejsce ustalenia o przywiezieniu w okresie od 15 czerwca 2015 r. do 20 czerwca 2015 r. 26 kg środków odurzających przyjmuje przywiezienie 25,976 kg netto, a z kwalifikacji prawnej eliminuje art. 65 § 1 k.k.,

b) w miejsce czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie XI części rozstrzygającej uznaje A. D. (1) za winnego tego, że w okresie od 18 kwietnia 2015 r. do 11 czerwca 2015 r. w B., P. oraz na terenie Hiszpanii, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z R. M. (1) oraz L. L. (1) jako kierującym wykonaniem czynu zabronionego, wbrew przepisom ustawy wprowadził do obrotu środki odurzające w postaci ziela konopi innych niż włókniste, w ilości co najmniej 50 kg o łącznej wartości nie mniejszej niż 850.000 złotych, w ten sposób, że przekazał je ustalonej osobie oraz nieustalonym osobom o pseudonimie (...) i o imieniu M. tj. przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu ustawy kodeks karny z dnia 20 lipca 2018r (Dz.U. z 2018r poz. 1600) w zw. z art. 4§1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej na 50 (pięćdziesiąt) złotych, stwierdzając jednocześnie, że utraciło moc orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności i karze łącznej grzywny zawarte w punkcie XIV;

3. co do oskarżonego L. L. (1) w ten sposób, że:

a) w przestępstwie przypisanym oskarżonemu w punkcie XX części rozstrzygającej eliminuje ustalenie o działaniu w ramach zorganizowanej grupy przestępczej oraz ustalenie o łącznej wartości środków odurzających 1.335.160 zł, a w miejsce ustalenia o przywiezieniu w okresie od 15 czerwca 2015 r. do 20 czerwca 2015 r. 26 kg środków odurzających przyjmuje przywiezienie 25,976 kg netto, a z kwalifikacji prawnej eliminuje art. 65 § 1 k.k.,

b) w miejsce czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie XXII części rozstrzygającej uznaje L. L. (1) za winnego tego, że w okresie od 18 kwietnia 2015 roku do 11 czerwca 2015 roku w B., P. i na terenie Hiszpanii, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, kierował wprowadzeniem do obrotu przed A. D. (1) i R. M. (1) środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste, w ilości co najmniej 50 kg o łącznej wartości nie mniejszej niż 850.000 zł, w ten sposób, że ustalał terminy i okoliczności ich odbioru przez ustaloną osobę oraz nieustalone osoby o pseudonimie (...) i o imieniu M., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Nordhorn w Niemczech z dnia 7 grudnia 2010 roku, sygn. 6 Ls 118/10 606 Js 31790/10 za czyn z § 1,3,30 ust. 1 nr 4 ustawy o środkach odurzających (...), § 25 ust. 2 k.k., obowiązującej w miejscu popełnienia, polegający na niedozwolonym przywozie środków odurzających w niemałej ilości, na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresach od 23 lipca 2010 roku do 19 kwietnia 2011 roku i od 20 kwietnia 2011 roku do 30 listopada 2011 roku, tj. przestępstwa z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. w brzmieniu ustawy kodeks karny z dnia 20 lipca 2018r (Dz.U. z 2018r poz. 1600) w zw. z art. 4§1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wymierza mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej na 50 (pięćdziesiąt) złotych, stwierdzając jednocześnie, że utraciło moc orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności i karze łącznej grzywny zawarte w punkcie XXV;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok co do oskarżonych R. M. (1), A. D. (1) i L. L. (1) utrzymuje w mocy;

III. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i § 2 k.k. w brzmieniu ustawy kodeks karny z dnia 20 lipca 2018r (Dz.U. z 2018r poz. 1600) w zw. z art. 4§1 k.k. łączy kary pozbawienia wolności i kary grzywny wymierzone oskarżonym:

- R. M. (1) w punkcie II zaskarżonego wyroku i w punkcie I.1.c tego wyroku i wymierza mu karę łączną 4 (czterech) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wymiarze 120 (sto dwadzieścia) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej na 50 (pięćdziesiąt) złotych,

- A. D. (1) w punkcie IX zaskarżonego wyroku i w punkcie I.2.b tego wyroku i wymierza karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej na 50 (pięćdziesiąt) złotych,

- L. L. (1) w punkcie XX zaskarżonego wyroku i w punkcie I.3.b tego wyroku i wymierza mu karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wymiarze 130 (sto trzydzieści) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej na 50 (pięćdziesiąt) złotych;

IV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych łącznych kar pozbawienia wolności zalicza:

- oskarżonemu R. M. (1) okresy zatrzymania od 1 grudnia 2015 roku do 3 grudnia 2015 roku oraz od 25 stycznia 2017 roku do 26 stycznia 2017 roku;

- oskarżonemu A. D. (1) okresy zatrzymania i tymczasowego aresztowania od 20 czerwca 2015 roku do 12 listopada 2015 roku oraz od 25 stycznia 2017 roku do 26 stycznia 2017 roku;

- oskarżonemu L. L. (1) okres tymczasowego aresztowania w sprawie od 26 stycznia 2019 roku do 5 kwietnia 2019 roku;

V. wydatkami związanymi z postępowaniem, w części której nastąpiło uniewinnienie obciąża Skarb Państwa, w pozostałym zakresie zwalnia oskarżonych od kosztów za postępowanie odwoławcze zaliczając poniesione wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny odstąpił od sporządzania uzasadnienia wydanego wyroku na formularzu UK 2, chociaż taki obowiązek wynika z treści art. 99a § 1 k.p.k., albowiem zastosowanie tego formularza z uwagi na skomplikowany charakter sprawy, a przede wszystkim ponowne rozpoznanie sprawy w postępowaniu odwoławczym (po kasatoryjnym – w części orzeczeniu Sądu Najwyższego) czyniłoby uzasadnienie formularzowe nieczytelnym i trudnym do zrealizowania obowiązku wynikającego z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 i 2 k.p.k. i mogłoby naruszać prawo strony do rzetelnego procesu w kontekście art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw i Podstawowych Wolności (art. 91 ust. 2 Konstytucji RP).

Sąd Okręgowy w Świdnicy wyrokiem z dnia 5 kwietnia 2019 r. sygn. akt III K 52/17r. orzekł następująco:

I. oskarżonego R. M. (1) uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku z tym, że słowa „inną ustaloną osobą” zastępuje słowami (...), to jest przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. oskarżonego R. M. (1) uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku z tym, że słowa „inną ustaloną osobą” zastępuje słowami (...), to jest przestępstwa z art. 55 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 55 ust 3 tej ustawy wymierza mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

III. na podstawie art. 70 ust 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka od oskarżonego R. M. (1) nawiązkę w kwocie 5 000 (pięć tysięcy) złotych na rzecz Poradni (...) w K.;

IV. oskarżonego R. M. (1) uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt III części wstępnej wyroku, z tym, że słowa „inną ustaloną osobą” zastępuje słowami (...), to jest przestępstwa z art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust 3 tej ustawy wymierza mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

V. oskarżonego R. M. (1) uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt IV części wstępnej wyroku, z tym, że słowa „inną ustaloną osobą” zastępuje słowami (...), to jest przestępstwa z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. za to na podstawie art. 299 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 299 § 7 k.k. orzeka od oskarżonego R. M. (1) przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości części korzyści uzyskanej z popełnienia przestępstwa stanowiącej kwotę 336.373 zł (trzysta trzydzieści sześć tysięcy trzysta siedemdziesiąt trzy złote);

VII. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. łączy orzeczone wobec R. M. (1) kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny i jako karę łączną wymierza mu karę 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

VIII. oskarżonego A. D. (1) uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt V części wstępnej wyroku z tym, że słowa „inną ustaloną osobą” zastępuje słowami (...), to jest przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

IX. oskarżonego A. D. (1) uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt VI części wstępnej wyroku z tym, że słowa „inną ustaloną osobą” zastępuje słowami (...), to jest przestępstwa z art. 55 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 55 ust 3 tej ustawy wymierza mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

X. na podstawie art. 70 ust 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka od oskarżonego A. D. (1) nawiązkę w kwocie 5 000 (pięć tysięcy) złotych na rzecz Poradni (...) w K.;

XI. oskarżonego A. D. (1) uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt VII części wstępnej wyroku, z tym, że słowa „inną ustaloną osobą” zastępuje słowami (...), to jest przestępstwa z art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust 3 tej ustawy wymierza mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

XII. oskarżonego A. D. (1) uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt VIII części wstępnej wyroku, z tym, że słowa „inną ustaloną osobą” zastępuje słowami (...), to jest przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 299 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

XIII. na podstawie art. 299 § 7 k.k. orzeka od oskarżonego A. D. (1) przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości części korzyści uzyskanej z popełnienia przestępstwa stanowiącej kwotę 186.920 zł (sto osiemdziesiąt sześć tysięcy dziewięćset dwadzieścia złotych);

XIV. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. łączy orzeczone wobec A. D. (1) kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny i jako karę łączną wymierza mu karę 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

XV. oskarżonego R. P. (1) uznając za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt IX części wstępnej wyroku to jest przestępstwa z art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 56 ust 3 tej ustawy wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 100 (stu) złotych;

XVI. na podstawie art. 70 ust 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka od oskarżonego R. P. (1) nawiązkę w kwocie 3 000 (trzech tysięcy) złotych na rzecz Poradni (...) w K.;

XVII. oskarżoną E. L. (1) uznaje za winną popełnienia czynu opisanego w pkt X części wstępnej wyroku, z tym że słowa „ustalonej osobie” zastępuje słowami (...), to jest czynu z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 299 § 1 k.k. wymierza jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

XVIII. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec E. L. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata, zaś na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązuje ją do informowania Sądu o przebiegu okresu próby co 6 (sześć) miesięcy;

XIX. oskarżonego L. L. (1) uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt XI części wstępnej wyroku to jest przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

XX. oskarżonego L. L. (1) uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt XII części wstępnej wyroku, to jest przestępstwa z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 55 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i w zw. z art 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 55 ust 3 tej ustawy wymierza mu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

XXI. na podstawie art. 70 ust 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka od oskarżonego L. L. (1) nawiązkę w kwocie 5 000 (pięciu tysięcy) złotych na rzecz Poradni (...) w K.;

XXII. oskarżonego L. L. (1) uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt XIII części wstępnej wyroku, to jest przestępstwa z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust 3 tej ustawy wymierza mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych;

XXIII. oskarżonego L. L. (1) uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt XIV części wstępnej wyroku, to jest przestępstwa z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 299 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

XXIV. na podstawie art. 299 § 7 k.k. orzeka od oskarżonego L. L. (1) przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości części korzyści uzyskanej z popełnienia przestępstwa stanowiącej kwotę 336.373 zł (trzysta trzydzieści sześć tysięcy trzysta siedemdziesiąt trzy złote);

XXV. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. łączy orzeczone wobec L. L. (1) kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny i jako karę łączną wymierza mu karę 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych;

XXVI. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności zalicza:

- oskarżonemu R. M. (1) okresy zatrzymania od 1 grudnia 2015 roku do 3 grudnia 2015 roku oraz od 25 stycznia 2017 roku do 26 stycznia 2017 roku;

- oskarżonemu A. D. (1) okresy zatrzymania i tymczasowego aresztowania od 20 czerwca 2015 roku do 12 listopada 2015 roku oraz od 25 stycznia 2017 roku do 26 stycznia 2017 roku;

- oskarżonemu R. P. (1) okres tymczasowego aresztowania od 26 stycznia 2017 roku do 20 kwietnia 2017 roku;

- oskarżonemu L. L. (1) okres tymczasowego aresztowania w sprawie od 26 stycznia 2019 roku do 5 kwietnia 2019 roku;

- oskarżonej E. L. (1) na wypadek zarządzania wykonania orzeczonej kary okres jej zatrzymania w dniu 25 stycznia 2017 roku;

XXVII. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych zaliczając wydatki w sprawie na rachunek Skarbu Państwa.

Na skutek apelacji oskarżonych A. D. (1), R. M., E. L. (1), R. P. (1) i L. L. (1) Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrokiem z dnia 6 listopada 2020 r. sygn. akt II AKa 334/19 orzekł następująco:

I. zmienia zaskarżony wyrok:

1. co do oskarżonego R. M. (1) w ten sposób, że:

a) uniewinnia oskarżonego od przestępstwa przypisanego w punkcie I, stwierdzając, że utraciło moc orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności zawarte w punkcie VII,

b) w przestępstwach przypisanych w punkcie II i IV pomija ustalenie o działaniu w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w miejsce ustalenia o przekazaniu R. P. (1), przyjmuje ustalenie o przekazaniu innej osobie oraz w kwalifikacji prawnej pomija art. 65 § 1 k.k.,

c) w przestępstwie przypisanym w punkcie V pomija ustalenie o działaniu w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w miejsce ustalenia o przekazaniu E. L. (1) przyjmuje przekazanie innej osobie, w miejsce ustalenia o działaniu wspólnie i w porozumieniu z L. L. (1) przyjmuje ustalenie o działaniu wspólnie i w porozumieniu z inną osobą oraz w kwalifikacji prawnej pomija art. 65 § 1 k.k.,

d) uchyla orzeczenie o przepadku równowartości części korzyści zawarte w punkcie VI;

2. co do oskarżonego A. D. (1) w ten sposób, że:

a) uniewinnia oskarżonego od przestępstwa przypisanego w punkcie VIII, stwierdzając, że utraciło moc orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności zawarte w punkcie XIV,

b) w przestępstwach przypisanych w punkcie IX i XI pomija ustalenie o działaniu w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w miejsce ustalenia o przekazaniu R. P. (1), przyjmuje ustalenie o przekazaniu innej osobie oraz w kwalifikacji prawnej pomija art. 65 § 1 k.k.,

c) uniewinnia oskarżonego od przestępstwa przypisanego w punkcie XII, stwierdzając, że straciło moc orzeczenie o przepadku równowartości części korzyści zawarte w punkcie XIV;

3. co do oskarżonego R. P. (1) w ten sposób, że uniewinnia oskarżonego od przestępstwa przypisanego w punkcie XV;

4. co do oskarżonej E. L. (1) w ten sposób, że uniewinnia oskarżoną od przestępstwa przypisanego w punkcie XVII

5. co do oskarżonego L. L. (1) w ten sposób, że:

a) uniewinnia oskarżonego od przestępstwa przypisanego w punkcie XIX, stwierdzając, że utraciło moc orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności zawarte w punkcie XXV,

b) w przestępstwach przypisanych w punkcie XX i XXII pomija ustalenie o działaniu w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w miejsce ustalenia o ustalaniu terminów i okoliczności odbioru przez R. P. (1), przyjmuje ustalenie o ustalaniu terminów i okoliczności odbioru przez inną osobę oraz w kwalifikacji prawnej pomija art. 65 § 1 k.k.,

c) uniewinnia oskarżonego od przestępstwa przypisanego w punkcie XXIII, stwierdzając, że straciło moc orzeczenie o przepadku równowartości części korzyści zawarte w punkcie XXIV,

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok co do oskarżonych R. M. (1), A. D. (1) i L. L. (1) utrzymuje w mocy;

III. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonym:

- R. M. (1) w punkcie II i IV i wymierza karę łączną 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- A. D. (1) w punkcie IX i XI i wymierza karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności,

- L. L. (1) w punkcie XX i XXII i wymierza karę łączną 5 (pięciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności zalicza:

- oskarżonemu R. M. (1) okresy zatrzymania od 1 grudnia 2015 roku do 3 grudnia 2015 roku oraz od 25 stycznia 2017 roku do 26 stycznia 2017 roku;

- oskarżonemu A. D. (1) okresy zatrzymania i tymczasowego aresztowania od 20 czerwca 2015 roku do 12 listopada 2015 roku oraz od 25 stycznia 2017 roku do 26 stycznia 2017 roku;

- oskarżonemu L. L. (1) okres tymczasowego aresztowania w sprawie od 26 stycznia 2019 roku do 5 kwietnia 2019 roku;

V. wydatkami związanymi z postępowaniem, w części której nastąpiło uniewinnienie obciąża Skarb Państwa, w pozostałym zakresie zwalniając oskarżonych od kosztów za postępowanie odwoławcze.

Następnie na skutek kasacji wniesionych przez obrońców oskarżonego R. M. (1) i L. L. (1) Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 19 listopada 2021r. w sprawie sygn. akt V KK 492/20 uchylił zaskarżony wyrok w części skazującej w stosunku do oskarżonych R. M. (1) oraz L. L. (1) oraz na podstawie art. 435 k.p.k. w związku z art. 536 k.p.k. w części skazującej w stosunku do oskarżonego A. D. (1) i sprawę w tym zakresie przekazał Sądowi Apelacyjnemu we Wrocławiu do ponownego rozpoznania.

Tak zatem w ramach ponownego postępowania odwoławczego uwzględniając prawomocne zmiany dokonane wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 6 lutego 2020 r. do ponownego rozpoznania pozostają następujące zarzuty pod którymi pozostają oskarżeni R. M. (1), A. D. (1) i L. L. (1), a są to zarzuty opisane w części wstępnej zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy:

R. M. (1) oskarżono o to, że:

II. w tym samym miejscu i czasie jak w punkcie I, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z A. D. (1) oraz inną ustaloną osobą jako kierującą wykonaniem czynu zabronionego, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, sześciokrotnie, wbrew przepisom ustawy, dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste, każdorazowo w znacznej ilości, o łącznej wartości nie mniejszej niż 1.335.160 złotych, w ten sposób, że zaplanował, zorganizował, udostępnił środek transportu oraz monitorował ich przewiezienie przez A. D. (1) z terytorium Hiszpanii na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej

- w okresie od 13 kwietnia 2015 r. do 21 kwietnia 2015 r. w ilości 22 kg,

- w okresie od 23 kwietnia 2015 r. do 30 kwietnia 2015 r. w ilości 11 kg,

- w okresie od 04 maja 2015 r. do 14 maja 2015 r. w ilości 22 kg,

- w okresie od 18 maja 2015 r. do 29 maja 2015 r. w ilości 26 kg,

- w okresie od 02 czerwca 2015 r. do 11 czerwca 2015 r. w ilości 26 kg,

- w okresie od 15 czerwca 2015 r. do 20 czerwca 2015 r. w ilości 26 kg,

tj. o przestępstwo z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

III. w okresie od 18 kwietnia 2015 roku do 11 czerwca 2015 roku w B., P. oraz na terenie Hiszpanii, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z A. D. (1) oraz inną ustaloną osobą jako kierującą wykonaniem czynu zabronionego, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wbrew przepisom ustawy wprowadził do obrotu środki odurzające w postaci ziela konopi innych niż włókniste, w ilości co najmniej 107 kg o łącznej wartości nie mniejszej niż 1.009.120 złotych, w ten sposób, że przekazał je R. P. (1) o pseudonimie (...) oraz nieustalonym osobom o pseudonimie (...), o imieniu M. oraz inicjałach

G.Z. tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

IV. w okresie od 17 kwietnia 2015 roku do 9 czerwca 2015 roku w P. i K. oraz na terenie Hiszpanii, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, czterokrotnie dokonał wymiany łącznej kwoty 1.009.120 złotych na walutę Euro w łącznej kwocie 245.000 Euro, pochodzącej z korzyści związanych z popełnieniem przestępstwa wewnątrzwspólnotowego nabycia znacznej ilości środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste oraz wprowadzenia ich do obrotu, czym znacznie utrudnił stwierdzenie przestępczego pochodzenia tych środków a także ich wykrycie, zajęcie i orzeczenie przepadku a nadto działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, jako kierującą wykonaniem czynu zabronionego, pomógł do przeniesienia posiadania tych środków pieniężnych przekazując je E. L. (1)

tj. o przestępstwo z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

A. D. (1) oskarżono o to, że:

VI. w tym samym miejscu i czasie jak w punkcie I, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z R. M. (1) oraz inną ustaloną osobą, jako kierującą wykonaniem czynu zabronionego, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, sześciokrotnie, wbrew przepisom ustawy, dokonał wewnątrzwspólnotowego nabycia środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste, każdorazowo w znacznej ilości, w ten sposób, że przewiózł je w naczepie ciągnika siodłowego swego pracodawcy R. M. (1) z terytorium Hiszpanii na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej o łącznej wartości nie mniejszej niż 1.335.160 złotych

- w okresie od 13 kwietnia 2015 r. do 21 kwietnia 2015 r. w ilości 22 kg,

- w okresie od 23 kwietnia 2015 r. do 30 kwietnia 2015 r. w ilości 11 kg,

- w okresie od 04 maja 2015 r. do 14 maja 2015 r. w ilości 22 kg,

- w okresie od 18 maja 2015 r. do 29 maja 2015 r. w ilości 26 kg,

- w okresie od 02 czerwca 2015 r. do 11 czerwca 2015 r. w ilości 26 kg,

- w okresie od 15 czerwca 2015 r. do 20 czerwca 2015 r. w ilości 26 kg,

tj. o przestępstwo z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

VII. w okresie od 18 kwietnia 2015 roku do 11 czerwca 2015 roku w B., P. oraz na terenie Hiszpanii, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z R. M. (1) oraz inną ustaloną osobą, jako kierującą wykonaniem czynu zabronionego, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wbrew przepisom ustawy wprowadził do obrotu środki odurzające w postaci ziela konopi innych niż włókniste, w ilości co najmniej 107 kg o łącznej wartości nie mniejszej niż 1.009.120 złotych, w ten sposób, że dokonał ich rozładunku, przepakowania i podziału w celu dalszego przekazania R. P. (1) o pseudonimie (...) oraz nieustalonym osobom o pseudonimie (...), o imieniu M. oraz inicjałach G.Z. tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

L. L. (1) oskarżono o to, że :

XII. w tym samym miejscu i czasie jak w punkcie XI, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, kierował wykonaniem przez R. M. (1) i A. D. (1) czynu zabronionego polegającego na sześciokrotnym wewnątrzwspólnotowym nabyciu, wbrew przepisom ustawy, środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste, poprzez

przewiezienie ich z terytorium Hiszpanii na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, każdorazowo w znacznej ilości o łącznej wartości nie mniejszej niż 1.335.160 złotych

- w okresie od 13 kwietnia 2015 r. do 21 kwietnia 2015 r. w ilości 22 kg,
- w okresie od 23 kwietnia 2015 r. do 30 kwietnia 2015 r. w ilości 11 kg,
- w okresie od 04 maja 2015 r. do 14 maja 2015 r. w ilości 22 kg,
- w okresie od 18 maja 2015 r. do 29 maja 2015 r. w ilości 26 kg,
- w okresie od 02 czerwca 2015 r. do 11 czerwca 2015 r. w ilości 26 kg,
- w okresie od 15 czerwca 2015 r. do 20 czerwca 2015 r. w ilości 26 kg,

w ten sposób, że ustalał ilość, terminy i miejsca załadunku tych środków na terytorium Hiszpanii a nadto organizował ich załadunek na naczepę ciągnika siodłowego, w celu ich dalszego przewiezienia przez A. D. (1), przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Nordhorn w Niemczech z dnia 7 grudnia 2010 roku, sygn. 6 Ls 118/10 606 Js 31790/10 za czyn z § 1,3,30 ust. 1 nr 4 ustawy o środkach odurzających ((...)), § 25 ust. 2 k.k., obowiązującej w miejscu popełnienia, polegający na niedozwolonym przywozie środków odurzających w niemałej ilości, na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresach od 23 lipca 2010 roku do 19 kwietnia 2011 roku i od 20 kwietnia 2011 roku do 30 listopada 2011 roku tj. o przestępstwo z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XIII. w okresie od 18 kwietnia 2015 roku do 11 czerwca 2015 roku w B., P. i na terenie Hiszpanii, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wbrew przepisom ustawy, kierował wprowadzeniem do obrotu przed A. D. (1) i R. M. (1) środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste, w ilości co najmniej 107 kg o łącznej wartości nie mniejszej niż 1.009.120 złotych, w ten sposób, że ustalał terminy i okoliczności ich odbioru przez R. P. (1) o pseudonimie (...) oraz nieustalone osoby o pseudonimie (...), o imieniu M. oraz o inicjałach G.Z., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Nordhorn w Niemczech z dnia 7 grudnia 2010 roku, sygn. 6 Ls 118/10 606 Js 31790/10 za czyn z § 1,3,30 ust. 1 nr 4 ustawy o środkach odurzających ((...)), § 25 ust. 2 k.k., obowiązującej w miejscu popełnienia, polegający na niedozwolonym przywozie środków odurzających w niemałej ilości, na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresach od 23 lipca 2010 roku do 19 kwietnia 2011 roku i od 20 kwietnia 2011 roku do 30 listopada 2011 roku,

tj. o przestępstwo z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Obrońca oskarżonego R. M. (1) – adw. W. K. zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego i na podst. art. 438 pkt 2 k.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to:

- art. 170 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 51 ust. 4 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r., poprzez ich niezastosowanie, co w konsekwencji doprowadziło do oparcia rozstrzygnięcia Sądu meriti w znacznej części na materiałach dowodowych zawnioskowanych w akcie oskarżenia sporządzonym przez Prokuraturę (...)w Ś., stanowiących materiały z kontroli operacyjnej, nieobjętych zarządzeniem o kontroli operacyjnej, a wobec których uzyskano zgody następcze, w oparciu o nieobowiązujący w czasie przeprowadzania kontroli operacyjnej art.168b k.p.k., które to dowody nie powinny zostać w ogóle przeprowadzone w postępowaniu sądowym;

- art. 424§ 1 pkt 1 k.p.k. poprzez zaniechanie szczegółowej i wszechstronnej analizy materiału dowodowego sprawy i wykazania jakie fakty Sąd meriti uznał za udowodnione, a jakie za nieudowodnione, szczególnie poprzez pobieżną analizę i ogólnikowe odwołanie się do materiałów zabezpieczonych w ramach kontroli operacyjnej o kryptonimie (...), co w konsekwencji spowodowało, że uzasadnienie wyroku w jego części motywacyjnej nie spełnia wymogów określonych w art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.;

- art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów, dokonaną w sposób wybiórczy oraz w oderwaniu od zasad logiki, a to:

a. protokołu przeszukania pojazdu z dnia 20.06.2015 r.;

b. zeznań świadka Z. O., świadka P. K. oraz zeznań przesłuchiwanego w charakterze świadka R. M. (1), w zakresie w jakim odnoszą się oni do zabezpieczenia towaru i plombowania transportu oraz ewentualnej możliwości ingerowania w transport, a to:

- zeznań świadka Z. O., którym to Sąd meriti przydaje pełną wiarę, złożonych w postępowaniu przygotowawczym, z których wynika, że transporty owoców z Hiszpanii nie są w żaden sposób plombowane, a co za tym idzie dostęp do zawartości naczepy jest ułatwiony, zaś samemu świadkowi przydarzył się w Hiszpanii incydent kradzieży z transportu telewizorów o wartości około 50.000 euro,

- zeznań świadka P. K. złożonych w postępowaniu przygotowawczym, z których wynika, że kierowca nie jest zawsze w stanie kontrolować ładunku, a on sam jako kierowca dokonał udaremnienia przemytu Syryjczyków,

- z zeznań oskarżonego R. M. (1), złożonych w trakcie przesłuchania w charakterze świadka na przesłuchaniu w dniu 20.06.2015 r., w zakresie jakim wskazywał on, że transportów owocowych nie plombuje się, gdyż kierowca musi mieć pełny dostęp do naczepy i znajdującego się w niej towaru;

- art. 410 k.p.k. poprzez całkowite pominięcie w ocenie materiału dowodowego uzyskanych w ramach pomocy prawnej informacji od Komendy (...)Policji w Hiszpanii dotyczących abonentów numerów telefonów wskazanych we wniosku Prokuratury (...)w Ś., przeprowadzonych opinii daktyloskopijnych, dokumentów CMR oraz protokołu oględzin pojazdu D. nr rej. (...) i naczepy S., a w konsekwencji oparcie rozstrzygnięcia jedynie o część okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej.

II. Na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za postawę orzeczenia, poprzez:

a. przyjęcie, że „narkotyki do kraju przewożone były w specjalnie przewożonej skrytce w przedniej części naczepy”, a co za tym idzie, podjęto stosowane starania, aby właściwie ukryć przewożony transport narkotyków, podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego, a to protokołu przeszukania pojazdu i zeznań świadka M. M. (3) wynika, że dostęp do narkotyków był niemal niczym nieograniczony i w świetle okoliczności faktycznych trudno mówić o „skrytce”, bowiem narkotyki znajdowały się pośród kartonów z owocami w rzucającym się w oczy, niczym nie zabezpieczonym tekturowym kartonie, a ich dojrzenie możliwie było zaledwie już po wychyleniu się za pierwszy rząd naczepy przy użyciu drabiny przez dokonującego rewizji funkcjonariusza Izby Celnej M. M. (3);

b. przyjęciu, że użyte w rozmowach pomiędzy oskarżonym A. D. (1) i R. M. (1) określenie „paleta” oznacza 1 kilogram marihuany i uznanie, że za określenie 26 „palet” kryło się 26 kilogramów marihuany, podczas gdy z zebranego materiału dowodowego wynika, że oskarżony A. D. (1) faktycznie miał przewozić 26 palet owoców, co potwierdza w swych zeznaniach świadek D. Ś., prowadzącego działalność pod firmą (...), zlecający transport, w którym ujawniono środki odurzające wynika oraz treść zaliczonych w poczet materiału dowodowego dokumentów CMR, a także świadek Z. O., który na rozprawie w dniu 17.04.2018 r. zeznaje, że „na samochód wchodzi od 22-26 palet”, zaś w transporcie ujawniono 13 paczek zawierających susz konopi indyjskiej o łącznej wadze 29,3 kg brutto;

c. przyjęciu, że A. D. (1) w okresie od 13 kwietnia 2015 r. do 20 czerwca 2015 r. sześciokrotnie przewoził narkotyki z Hiszpanii do Polski, a ich rozładunek następował w siedzibie firmy należącej do oskarżonego R. M. (1), co stanowiło pewien schemat i w założeniu miało mieć miejsce również podczas transportu w dniach od 15 czerwca 2015 r. do dnia 20 czerwca 2015 r., podczas gdy transport zawierający środki odurzające został zatrzymany na zlecenie (...) przez funkcjonariuszy Izby Celnej po przekroczeniu granicy polsko-czeskiej w K. na stacji paliw w J., a co za tym idzie, okoliczność ta nie została potwierdzona;

d. przyjęciu, że w 2015 r. przebywający na terenie Hiszpanii oskarżony L. L. (1) wszedł w porozumienie z oskarżonym R. M. (1) i A. D. (1) w sprawie nabycia na terytorium Hiszpanii, przewożenia do Polski wraz z przewożonym towarem w postaci owoców środków odurzających, tj. marihuany, podczas gdy teza ta nie znajduje potwierdzenia w zebranym w sprawie materiale dowodowym;

e. przyjęcie, w oparciu o wyniki kontroli operacyjnej, że oskarżony R. M. (1) każdorazowo w okresie od dnia 13 kwietnia 2015 r. od 20 czerwca 2015 r. kontaktował się z oskarżonym A. D. (1), celem ustalenia miejsca odbioru narkotyków na terenie Hiszpanii, podczas gdy z zbranego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż dla organizowania transportu w przedsiębiorstwie należącym do oskarżonego R. M. (1) charakterystycznym było to, że kierowca udając się w podróż zagraniczną nie miał z góry zaplanowanego transportu w drogę powrotną i dalsze dyspozycje otrzymywał od R. M. (1) już po przybyciu do danego kraju, a zatem celem kontaktów nie było ustalenie szczegółów przemytu, a jedynie odbioru towaru do przewiezienia, zaś wskazywana w akcie oskarżenia rzekoma ilość kilogramów marihuany odpowiadała ilości zwyczajowo przewożonych palet towaru, jaką mógł pomieścić samochód ciężarowy marki D..

Obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie R. M. (1) od postawionych mu zarzutów, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońcy oskarżonego R. M. (1) adw. E. L. (2) i T. B. zaskarżyli wyrok w całości, a w oparciu o art. 438 punkt 2 i 3 k.p.k. wyrokowi zarzucili:

1. obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, a to:

a) art. 170 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie i w konsekwencji przeprowadzenie dowodu z zawnioskowanych przez Prokuraturę (...) w Ś.materiałów uzyskanych w wyniku kontroli operacyjnej w zakresie w jakim materiały te nie były objęte zarządzeniem o wyrażeniu zgody na prowadzenie kontroli operacyjnej bądź uzyskiwanymi w późniejszym czasie zgodami zastępczymi, pomimo tego, iż w czasie ich uzyskania nie obowiązywał art. 168b k.p.k., w związku z czym wnioski dowodowe w tym zakresie podlegać winny oddaleniu jako niedopuszczalne do przeprowadzenia;

b) art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez sporządzenie części motywacyjnej uzasadnienia zaskarżonego wyroku w sposób polegający na powieleniu informacji zawartych w części historycznej uzasadnienia, a także ogólnikowe i uproszczone odwołanie się w uzasadnieniu tegoż wyroku do materiałów kontroli operacyjnej o kryptonimie (...), mających świadczyć o popełnieniu przez R. M. (1) zarzucanych mu czynów i nie dokonanie własnej analizy tychże dowodów, lecz porzucenie na powieleniu wniosków wynikających z przeprowadzonych w sprawie analiz kryminalnych połączeń telefonicznych, w sytuacji gdy ze względu na poszlakowy charakter niniejszej sprawy nieprawidłowym było zaniechanie przeanalizowania istotnych dla odpowiedzialności karnej oskarżonego okoliczności;

c) art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, nieobiektywną i niezgodną z zasadami doświadczenia życiowego oraz logiki ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie oparta na całokształcie ujawnionych w sprawie okoliczności, polegającą na uznaniu, iż materiały zebrane w toku kontroli operacyjnej wraz z innymi dowodami zgromadzonymi w sprawie dają podstawy do przyjęcia, iż istniał identyczny schemat działania oskarżonych za każdym razem z sześciu przypisanych im przypadków przemytu narkotyków do Polski, a tym samym przypisanie sprawstwa oskarżonemu R. M. (1) w zakresie zarzucanych mu czynów, pomimo szeregu wątpliwości mających niewspółmiernie doniosłe znaczenie w procesie i w sytuacji gdy w oparciu o te dowody nie ma nawet możliwości udowodnienia faktów ubocznych, które mogłyby tworzyć łańcuch poszlak niezbędny dla ustalenia winy i sprawstwa oskarżonego;

d) art. 410 k.p.k. poprzez oparcie rozstrzygnięcia jedynie na wybiórczych elementach ujawnionego w toku rozprawy materiału dowodowego i nie odniesienie się przy wydawaniu rozstrzygnięcia do dowodów w postaci opinii daktyloskopijnych, protokołu oględzin samochodu ciężarowego marki D. i naczepy oraz informacji uzyskanych w ramach pomocy prawnej od Komendy (...) Policji w Hiszpanii odnośnie abonentów numerów telefonów wskazanych we wniosku sformułowanym przez Prokuraturę (...) w Ś., a także pomijanie informacji korzystnych dla oskarżonego, które wynikały z depozycji poszczególnych przesłuchanych w sprawie świadków i oskarżonych;

e) art. 6 k.p.k. poprzez nie zarządzanie przerwy w rozprawie odbywającej się w dniu 22 marca 2019 r., pomimo złego stanu zdrowia oskarżonego uniemożliwiającego mu złożenie uzupełniających wyjaśnień w trakcie rozprawy oraz zamknięcie w zaistniałej sytuacji przewodu sądowego i udzielenie głosu stronom;

f) art. 366 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie wyjaśnienia przedmiotu postępowania prowadzonego przez Komisariat Policji w Z. w ramach którego przesłuchiwani na okoliczności związane z niniejszą sprawą mieli być świadkowie D. D. (1), B. D. oraz P. S. (1), w konsekwencji czego nie wyjaśniono czy pomiędzy tym postępowaniem a sprawą prowadzoną przez Sąd Okręgowy w Świdnicy o sygn. akt: III K 52/17 zachodzi ścisły związek uniemożliwiający prowadzenie tychże dwóch postępowań osobno.

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mogący mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia polegający na:

- ustaleniu, iż w 2015 r. oskarżony L. L. (1) wszedł w porozumienie z oskarżonym R. M. (1) i A. D. (1) w sprawie nabycia na terytorium Hiszpanii oraz transportu wraz z przewożonym towarem w postaci owoców środków odurzających do Polski;

- ustaleniu, że po rozładowaniu towaru w Hiszpanii oskarżony A. D. (1) oczekiwał na dostarczenie mu przez L. L. (1) marihuany, a po jej załadowaniu na naczepę informował on o tym fakcie oskarżonego R. M. (1) używając określenia „paleta”, które oznaczało opakowanie jednego kilograma marihuany, a narkotyki przewożone były w specjalnie zrobionej skrzynce;

- ustaleniu, iż oskarżony R. M. (1) po uzyskaniu informacji o ilości przywożonych narkotyków zamawiał znaczne ilości euro, a następnie czterokrotnie dokonał wymiary łącznej kwoty 1.009.120 zł na walutę euro w łącznej kwocie 245.000 euro pochodzącej z przestępstwa, które przekazywał E. L. (1), jako zapłatę za dostarczoną marihuanę;

- ustaleniu, iż sześciokrotnie dokonano wewnątrzspółnotowego nabycia marihuany w łącznej ilości co najmniej 107 kg o łącznej wartości niemniejszej niż 1.009.120 zł, którą to ilość następnie wprowadzono do obrotu, w tym przekazując w dniu 18 kwietnia 2015 r. w celu dalszej odsprzedaży 22 kilogramy marihuany R. P. (1).

Obrońcy oskarżonego wniosli o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego R. M. (1) od popełnienia zarzucanych mu czynów.

Obrońca oskarżonego A. A. K. P. (1) zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego i na podstawie art. 438 pkt. 1, 2 i 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania art. 170 § 1 pkt 2 w zw. z art. 167 k.p.k. przez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego obrony i nie przeprowadzenie w ogóle dowodu z opinii biegłego z dziedziny fonoskopii, choć oskarżony A. D. (1) zaprzeczył iż to jego głos został ujawniony w czasie odtwarzania rozmów telefonicznych, a okoliczność wynikająca z przeprowadzenia tego dowodu miałaby kluczowy i istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie poprzez jednoznaczne ustalenie czy osk. A. D. (1) brał udział w rozmowach telefonicznych będących podstawą oskarżenia czy też nie;

2. obrazę przepisów postępowania art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. przez całkowity brak odniesienia się (pominięcie) w uzasadnieniu wyroku i wyjaśnienie istotnych okoliczności faktycznych, w szczególności brak jakiegokolwiek

wyjaśnienia i uzasadnienia przez Sąd I instancji poprzez wskazanie konkretnych dowodów dla przyjęcia stanu faktycznego dotyczącego oskarżonego A. D. (1), tj.:

- na podstawie jakich dowodów (których połączeń i rozmów telefonicznych) Sąd orzekający przyjął, że oskarżony D. „utrzymywał kontakt telefoniczny” z oskarżonym L. L. (1);

- na podstawie jakich dowodów (których połączeń i rozmów telefonicznych, czy danych GPS) Sąd orzekający przyjął, iż „po rozładunku narkotyków oskarżony A. D. (1) dostarczał przywieziony z Hiszpanii towar do adresata”;

- na podstawie jakich dowodów, Sąd orzekający przyjął, iż najważniejsze i kluczowe rozmowy w sprawie były prowadzone przez A. D. (1), skoro oskarżony ten zaprzeczył, że jest to jego głos;

a nie posługiwanie się globalnym, zbiorczym i ogólnym określeniem oparcie się przez Sąd na „materiałach dowodowych kontroli operacyjnej”;

3. rażąco obrazę przepisów postępowania art. 410 k.p.k. mająca istotny wpływ na treść wyroku, a polegającą na braku uwzględnienia całokształtu okoliczności i braku rozpoznania istoty sprawy w zakresie ewentualnych czynów popełnionych przez osoby biorące udział w konkretnych rozmowach telefonicznych (dopasowania personaliów osób do rozmów telefonicznych i podstaw dowodowych do takich ustaleń);

4. naruszenie przepisów postępowania art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i całkowicie dowolne przyjęcie, iż w rozmowach – na odtworzonej płycie I w rozmowie nr 7,9,10,11,13,14,15,16,17,19,21,23,24,26,27,28, na odtworzonej płycie II w rozmowie nr 10,11,13,14,15, na odtworzonej płycie III w rozmowie nr 9,10,11,13,14,19,29,30,31,32,33,36,37,38, na odtworzonej płycie IV w rozmowie nr 2,3,4, na odtworzonej płycie VIII w rozmowie nr 1,2,4,6,7,9,11,12,14,15,16,18,19,20,21,22,23 – rozmawiał oskarżony A. D. (1), choć oskarżony A. D. (1) zaprzeczył, iż w nagraniu jest jego głos i brał w niej udział, telefon należał do pracodawcy i korzystały z niego inne osoby, a Sąd orzekający nie przeprowadził dowodu z opinii biegłego z dziedziny fonoskopii na tę okoliczność.

5. obrazę przepisów prawa materialnego art. 258 § 1 k.k. poprzez jego błędną wykładnię, oraz zastosowanie pomimo braku ustawowych znamion tego występk.

6. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku art. 168b k.p.k., polegającą na jego zastosowaniu pomimo, że budzi on wątpliwości co do zgodności z Konstytucją i gwarancjami procesowymi co do jego stosowania wobec czynów zarzuconych oskarżonym (czasokres i rodzaj), oraz czynów zarzuconego osk. A. D. (1) (osoba której nie dotyczyły decyzje o kontroli operacyjnej), a przez co doszło do wadliwego dopuszczenia dowodu z materiałów pochodzących z kontroli operacyjnej i nieuprawnionego zastosowania materiałów operacyjnych wobec niego.

7. obrazę przepisów postępowania art. 4 k.p.k. poprzez pominięcie nie uwzględnienia okoliczności i dowodów przemawiających na korzyść oskarżonego, w szczególności:

- nie uwzględnienie, iż funkcjonariusze Policji celowo w dniu 20.06.2015 r. dokonali zatrzymania oskarżonego D. przed jego dojazdem do miejsca przeznaczenia towaru i rozpakowaniem zawartości pojazdu, celem uniknięcia przy rozładunku towaru zgłoszenia ujawnionych tam narkotyków – zamiast prowadzić obserwację prawidłowo, zgodnie z przyjętymi zasadami operacyjnymi, procesowymi i logiką do momentu rozładunku;

- nie uwzględnienie faktu, iż oskarżony A. D. (1) w pierwszych swoich wyjaśnieniach płacząc prosił Policję o pomoc i deklarując pełną współpracę chciał przedstawić cały stan sprawy, lecz funkcjonariusze Policji celowo nie chcieli wyjaśnić sprawy i w całkowicie sprzeczny z przyjętymi zasadami procesowymi i zasadami logiki zakończyli przesłuchanie oskarżonego.

8. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, poprzez przyjęcie iż „po rozładunku narkotyków osk. A. D. (1) dostarczał przywieziony z Hiszpanii towar do adresata”, choć brak jest jakichkolwiek dowodów na tę okoliczność.

9. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, poprzez przyjęcie, że osk. D. „utrzymywał kontakt telefoniczny” z osk. L. L. (1) na terenie Hiszpanii, choć brak jest jakichkolwiek dowodów na tę okoliczność.

10. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia poprzez przyjęcie, iż osk. A. D. (1) dopuścił się zarzucanych mu czynów w okresie od 13 kwietnia 2015 r. do 11 czerwca 2015 r., pomimo że wyjaśnienia tego oskarżonego jak i brak innych dowodów bezpośrednich okoliczności tej nie potwierdzają, a z powołanych lakonicznie rozmów telefonicznie ani nie wynika nawet, że rozmówca jest . oskarżony D., ani też nie wynika, że rozmowy te dotyczyły środków odurzających.

11. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, poprzez przyjęcie iż oskarżony A. D. (1) dopuścił się zarzucanych mu czynów w okresie od 15 do 20 czerwca 2015 r., pomimo że z wyjaśnienia tego oskarżonego wynika brak jego świadomości, oskarżony płacząc i nie przyznając się do winy chciał współpracować z funkcjonariuszami Policji ujawniając wszystkie okoliczności sprawy oraz prosząc o ochronę (lecz Policja nie była zainteresowana wyjaśnieniem sprawy ani współpracą) oraz braku innych dowodów bezpośrednich.

12. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia poprzez przyjęcie, iż oskarżony A. D. (1) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej i uczynił sobie stałe źródło dochodu z zarzucanych mu przestępstw, podczas gdy brak jest jakiegokolwiek jednoznacznego dowodu w tym zakresie.

Obrońca wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do Sądu I instancji celem ponownego rozpoznania ewentualnie zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od wszystkich zarzucanych mu czynów.

Obrońca oskarżonego L. L. (1) zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego i na podstawie art. 438 punkt 1 i 2 k.p.k. wyrokowi zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania mogącą mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 4 k.p.k., art. 5 § 1 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. przez jednostronną, opartą na sprzecznych z domniemaniem niewinności przypuszczeniach, dowolną oraz nieuwzględniającą całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, a także znajdującą wyraz sumarycznym przytoczeniu w uzasadnieniu wyroku podstawy dowodowej ustaleń faktycznych i niewskazaniu, jakie dowody stanowiły podstawę uznania za udowodnione poszczególnych faktów istotnych dla rozstrzygnięcia, ocenę materiału dowodowego, polegającą na przyjęciu, iż okoliczności wynikające ze zgromadzonych w sprawie dowodów z materiałów z kontroli operacyjnej prowadzonej pod kryptonimem (...), z analizy lokalizacji GPS na terenie Hiszpanii samochodu marki D., którym poruszał się współoskarżony A. D. (1) oraz z wyjaśnień oskarżonej E. L. (1), prowadzą do stwierdzenia jednej tylko wersji zdarzeń, z której wynika, iż oskarżony L. L. (1) i E. L. (1) dopuścili się zarzucanych im występów, pomimo iż zgromadzone dowody nie pozwalają na ustalenie na ich podstawie stanowiących poszlaki faktów kontaktów telefonicznych oskarżonego L. L. (1) ze współoskarżonymi R. M. (1), A. D. (1), R. P. (1) i E. L. (1), a nadto nie pozwalają na przyjęcie, że zespół udowodnionych w sprawie niniejszej faktów ubocznych prowadzi do stwierdzenia jednej tylko wersji zdarzenia, z których wynika, iż oskarżeni L. L. (1) i E. L. (1) popełnili zarzucane im występkę.

Obrońca wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego L. L. (1) od zarzucanych mu czynów

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Z treści wydanego wyroku Sądu Apelacyjnego wynika, że część podniesionych zarzutów w apelacjach obrońców oskarżonych okazała się trafna na tyle, że konieczne było wydanie orzeczenia reformatoryjnego w postępowaniu odwoławczym. W szczególności zasadna okazała się ta część zarzutów dotycząca obrazę niektórych przepisów postępowania jak choćby art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. czy też art. 410 k.p.k., zasadne okazały się także niektóre zarzuty,

co do błędu w zakresie ustaleń faktycznych sprawy to jest w szczególności co do wprowadzania do obrotu na terenie Polski środków odurzających w postaci marihuany poprzez ustaloną osobę i inne nieustalone personalnie osoby. W postępowaniu odwoławczym mając w perspektywie postawione zarzuty również te dotyczące sposobu procedowania przed sądem I instancji, a w szczególności zarzuty dotyczące jakości sporządzonego uzasadnienia przez sąd meriti w toku postępowania odwoławczego prowadzonego zarówno w sprawie o sygnaturze akt II AKa 334/19 jak również w obecnej sprawie II AKa 501/21 przeprowadzono dodatkowe czynności dowodowe w postaci odebrania wyjaśnień od oskarżonego R. M. (1) oraz A. D. (1) (rozprawa z dnia 31 stycznia 2020r.) jak również obecnie przeprowadzono dodatkowe dowody w postaci pozyskania opinii fonoskopijnej dotyczącej zarejestrowanych rozmów telefonicznych (opinia oraz sprawozdanie z przeprowadzonych badań fonoskopijnych (...) S. B. - biegłego sądowego przy Sądzie Okręgowym we Wrocławiu – k. 4361- 4447), a także przesłuchano w charakterze świadka oraz ujawniono protokoły zeznań oraz wyjaśnień złożonych w charakterze podejrzanego R. P. (1) - rozprawa z dnia 24 marca 2023 roku – k. 4519-4520. Te dodatkowe przeprowadzone w postępowaniu odwoławczym dowody miały na celu uwzględnić część z postawionych przez obrońców zarzutów oraz dokonać jednoznacznych ustaleń, co do osób prowadzących rozmowy zarejestrowane w ramach prowadzonego podsłuchu telefonu R. M. (1). By właściwie i rzetelnie odnieść się do każdego konkretnego zarzutu zawartego w apelacjach obrońców poszczególnych oskarżonych, zwłaszcza mając w perspektywie zarzuty (całkowicie słuszne) dotyczące lakoniczności sporządzanego przez sąd meriti uzasadnienia wyroku zwłaszcza, w części ustaleń faktycznych i dowodów te ustalenia potwierdzających Sąd Apelacyjny mając także na uwadze zalecenia Sądu Najwyższego zawarte na stronie 33 uzasadnienia wyroku kasacyjnego przedstawi poniżej istotne dla przedmiotowego rozstrzygnięcia poczynione ustalenia faktyczne, które są zgodne z ustaleniami Sądu meriti i przedstawi konkretne dowody, które te ustalenia potwierdzają.

I tak Sąd I instancji prawidłowo ustalił, że oskarżeni R. M. (1), A. D. (1) oraz L. L. (1) trudnili się „przemyciem” narkotyków – marihuany z Hiszpanii do Polski oraz prawidłowo ustalił, że następnie narkotyki te były wprowadzone na terenie Polski do obrotu. Swoją przestępczą działalność prowadzili z wykorzystaniem legalnej działalności transportowej prowadzonej przez firmę (...), który posiadając samochody transportowe typu TIR woził towary m.in. z Polski do Hiszpanii jak również z Hiszpanii do Polski. Jednym z kierowców zatrudnionym od co najmniej 5 lat w firmie (...), który także zajmował się „przemyciem” narkotyków do Polski był A. D. (1). Środki odurzające w postaci ziela konopi innych niż włókniste dostarczane do Polski pozyskiwał na terenie Hiszpanii przebywający tam na stałe (w czasie przestępczej działalności oskarżonych) oskarżony L. L. (1). Powyższe ustalenia - w większości niesporne - wynikają z następujących dowodów: z wyjaśnień oskarżonego R. M., w których potwierdzał prowadzenie działalności transportowej oraz, że A. D. (1) to jego kierowca od co najmniej 5 lat (karta 1261). Okoliczność, iż do Hiszpanii jeździł A. D. (1) wynika z wyjaśnień tego oskarżonego (karta 3061/2 – byłem w tych okresach w Hiszpanii, nadto z treści rozmów zarejestrowanych w trakcie kontroli operacyjnej stosowanej wobec R. M. (1), co w powiązaniu z opinią fonoskopijną wskazuje na udział oskarżonego A. D. (1). Okoliczność pozyskiwania przez L. L. (1) narkotyków na terenie Hiszpanii i przekazywanie ich A. D. (1) w trakcie pobytów w Hiszpanii wynika z wiarygodnych zeznań złożonych przez R. P. (1) na rozprawie w dniu 24 marca 2023 roku – (...)(...).

Całkowicie prawidłowe są te ustalenia Sądu meriti, które prowadzą do wniosku, że w okresie od 13 kwietnia 2015 r. do 20 czerwca 2015 r. oskarżeni przywieźli z Hiszpanii do Polski łącznie 133 kg marihuany. W ramach postawionego im zarzutu pierwszy transport marihuany w ilości 22 kg miał miejsce w ramach zlecenia transportowego wykonanego przez firmę oskarżonego R. M. (1) z dnia 13 kwietnia 2015 r. na 23 palety (k. 628), potwierdzeniem dokonanego transportu do i z Hiszpanii są dokumenty przewozowe CMR z 15 kwietnia 2015 r. (karta 630), CMR z 23 kwietnia 2015 r. (karta 634). W tym miejscu dla przejrzystości dalszego wyводу wskazać należy, iż R. M. (1) posługiwał się telefonem o nr. (...), A. D. (1) posługiwał się w tym czasie telefonem służbowym o nr. (...), zaś L. L. (1) używał 3 telefonów o nr. (...), (...), oraz (...). Powyższe przypisanie wynika z następujących dowodów: telefon R. M. był przedmiotem legalnej kontroli operacyjnej, oskarżony nie kwestionował tego numeru oraz rozmów prowadzonych przez siebie z tego numeru, z opinii biegłego z zakresu fonoskopii wynika, że rozmówcą nr (...) jest R. M. (1), telefon przypisany A. D. (1) wynika z faktu, iż sam oskarżony nie kwestionował niektórych rozmów prowadzonych z tego numeru wskazując, iż rzeczywiście był rozmówcą, natomiast z opinii biegłego z zakresu fonoskopii wynika, że rozmówcą nr (...) jest A. D. (1). Co do pozostałych numerów używanych przez L. L. (1) to

przede wszystkim z opinii fonoskopijnej wynika, iż rozmówca używający tych 3 numerów to ten sam mężczyzna, po drugie R. P. (1) przesłuchiwany przed Sądem Apelacyjnym, któremu odtworzono rozmowy prowadzone m.in. z tych numerów wskazał, że rozmówcą oprócz R. M. (1) jest L. L. (1), wreszcie nie bez znaczenia pozostaje bezpośrednio przeprowadzenia dowodu z odsłuchania zarejestrowanych podsłuchów, w tym również tych dotyczących rozmowy posługującego się hiszpańskimi numerami z czego należy wyprowadzić wniosek, że L. L. (1) w rozmowach posługuje się charakterystycznym językiem polegającym na pewnego rodzaju jękanii się, krótkich wypowiedziach często powtarzanych i charakterystycznym brzmieniem głosu. Mając na uwadze powyższe ustalenia w sposób istotny i pewny można wykorzystać informacje pochodzące z kontrolowanych rozmów i treści SMS-ów zarejestrowanych w ramach prowadzonej kontroli operacyjnej (...). Z analizy tych rozmów wynika, że oskarżeni prowadzili pewien konspiracyjny sposób komunikowania się, w ten sposób że używali specyficznych zwrotów dotyczących załadunku marihuany, określonych które u postronnego obserwatora (słuchacza) miały dotyczyć prowadzonego transportu handlowego. W szczególności na załadunek marihuany używano sformułowania „1 załad.” jak również odnosili załadunek marihuany do oficjalnego zlecenia transportowego dotyczącego ilości palet np. „22 pal”, w rozmowie zaś używano sformułowań typu „komplet palet”. Powyższe wynika nie tylko z analizy rozmów prowadzonych przez R. M. (1) z A. D. (1) oraz R. M. (1) z L. L. (1), ale także z powiązania ich z informacjami pochodzącymi ze zleceń transportowych, dokumentów CMR, a także z analizy zapisów GPS samochodu marki D. o numerze rejestracyjnym (...) (dane zawarte na płycie CD karta 245). I tak np. w dniu 14 kwietnia 2015 r. godz. 8.22 A. D. (1) z telefonu o nr. (...) wysłał SMS-a do R. M. (1) na nr (...) o treści „1 załad 22 pal” (rozmowa zarejestrowana na płycie nr 1), a w tym czasie jego samochód D. znajdował się w miejscowości G. (miejscowość znajdująca się 60 km od M.) - k. 294., dopełnieniem tego transportu narkotyków są zeznania R. P. (1), który wskazywał, że od oskarżonych nabywał marihuanę w okresie od kwietnia do czerwca 2015 r. w odstępach 2 dwutygodniowych w ilościach kilkunastu kilogramów za każdym razem w cenie po 17.000 zł za kilogram – k. 4519. Prawidłowe są także ustalenia Sądu meriti, co do przemytu 11 kg marihuany w okresie od 23 kwietnia 2015 r. do 30 kwietnia 2015 r., a wynika to z faktu, że w tym czasie oskarżony A. D. (1) wykonywał zlecenie transportowe z 24 kwietnia 2015 r. na przewóz 26 palet (karta 635), na co wskazują dokumenty CMR z 28 kwietnia 2015 r. - karta 637, CMR z 28 kwietnia 2015 r. - karta 638, CMR z 28 kwietnia 2015 r. - karta 639, CMR z 28 kwietnia 2015 r. - karta 640. Z zapisów (...) wynika, że 24 kwietnia 2015 r. o godz. 10:59 samochód ten znajdował się w M. (karta 298), zaś z treści SMS z 24 kwietnia 2015 r. godzina 10.59 wysłanego przez A. D. (1) z telefonu o nr. (...) na telefon R. M. (1) (...) o treści „1 załad 11 pal” wynika załadunek 11 kg marihuany – zapis SMS-a znajduje się na płycie nr 1. W tym miejscu wskazać należy, że jest to ilość narkotyku istotnie mniejsza niż w innych przypadkach, ale wyjaśnienie tej mniejszej ilości znajduje się w rozmowie przeprowadzonej tego samego dnia 24 kwietnia 2015 r. o godzinie 13.07 pomiędzy L. L. (1) z nr. (...), a R. M. (1) na tel. (...), w której to L. L. (1) tłumaczy się z mniejszej ilości, że nie da rady załatwić w dniu dzisiejszym większej ilości, może za 2 dni, ale na przyszły raz to może być i 30 – rozmowa zapisana na płycie nr 8.

Co do przemytu 22 kg marihuany w okresie od 4 maja 2015 r. do 14 maja 2015 r. to prawidłowe ustalenia Sądu meriti potwierdzają m.in. dowody w postaci zlecenia transportowego na 26 palet z 4 maja 2015 r. (karta 641) oraz dokumenty CMR z 11 maja 2015 r. karta 642, CMR z 5 maja 2015 r. karta 646. Zapisów GPS samochodu ciężarowego marki D. wynika, że 6 maja 2015 r. o godz. 21:51 samochód był w M. (karta 303) i pozostawał tam do 7 maja 2015 r. do godzin porannych. 6 maja 2015 r. o godz. 21:51 A. D. (1) z telefonu o nr. (...) wysłał do R. M. (1) na telefon o nr. (...) wiadomość SMS o treści „rano 9 - 10 maja ładować 22 pal ” – rozmowa zapisana na płycie nr 2. Następnie 7 maja 2015 r. o godzinie 00.05 R. M. (1) odpowiedział SMS-em „ok”. Dnia 7 maja 2015 r. o godz. 11:10 R. M. (1) z telefonu o nr. (...) dzwoni do A. D. (1) na nr tel. (...), w której to rozmowie na pytanie M. „ile palet ci naładowali” D. odpowiada że „22”, istotne także jest to, że M. zwraca się do A. D. (1) po imieniu „A. – rozmowa zapisana na płycie nr 2.

Analiza dowodów zgromadzonych w sprawie prowadzi do wniosku, że również prawidłowe są ustalenia Sądu meriti, co do przemytu 26 kg marihuany w okresie od 18 maja 2015 r. do 29 maja 2015 r. Wynika to tak jak w poprzednich przypadkach ze zlecenia transportowego z dnia 20 maja 2015 r. na przewóz 26 palet (karta 651), dokumentów CMR z 20 maja 2015 r. karta 650, dokumentów CMR z 27 maja 2015 r. (karta 652,653,654,655,656). Informacje pochodzące z lokalizatora GPS samochodu marki D. wskazują m.in., że w dniu 21 maja 2015 r. o godz. 7:29 samochód ten zlokalizowany był w miejscowości G. - miejscowość znajdująca się 60 km od M. (karta 307). Natomiast z treści SMS-a z dnia 21 maja 2015 r. godz. 7.09 wysłanego przez A. D. z tel o nr (...) do R. M. (1) na nr (...) o treści „1 zal” i rozmowy

przeprowadzonej przez R. M. z numeru (...) z A. D. (1) na tel. (...) 21 maja 2015 r. o godz. 8:17 wynika, że właśnie załadowano 26 palet – rozmowa zapisana na płycie nr 3. Istotne dla przesądzenia o załadunku marihuany są dalsze SMS-y od R. M. do A. D. (1) w tym samym dniu o godz. 18:28, 20.39, kolejny o 20.39, w których to R. M. wskazuje na adresy dostawców towaru oraz ilość palet, które A. D. (1) ma załadować i przywieźć do Polski.

Także, co do przemytu 26 kg marihuany w okresie od 2 czerwca do 11 czerwca 2015 r. nie popełnił błędu Sąd Okręgowy w Świdnicy, albowiem o tym, iż w tym czasie A. D. (1) na zlecenie R. M. (1) wykonywał usługi transportowe do i z Hiszpanii wskazuje zlecenie transportowe na 26 palet z 4 czerwca 2015 r. (karta 661), w tym także zlecenie transportowe do Hiszpanii z 2 czerwca 2015 r. (karta 660), dokumenty CMR z 17 czerwca 2015 r. (karta 666,667,668 i 669). W tym czasie lokalizator GPS samochodu marki D. pokazujący przemieszczanie się auta wskazuje w dniu 3 czerwca 2015 r. o godz. 10:34, że samochód znajdował się w M. (karta 313), zaś w tym właśnie czasie 3 czerwca 2015 r. o godz. 10:34 A. D. (1) telefonuje z nr. (...) do R. M. (1) na nr (...) i mówi „pierwsze załadowane” na pytanie R. M. (1) A. D. odpowiada „26 palet” – rozmowa zarejestrowana na płycie nr 3

Ostatni „przebyt” dokonany przez oskarżonych w okresie od 15 czerwca do 20 czerwca 2015 r. zakończony zatrzymaniem A. D. (1) przez funkcjonariuszy Służby Celnej jest oczywiście najlepiej udokumentowany, a ilość przewożonej marihuany wynika z protokołu oględzin samochodu marki D. i przyczepy, w której były narkotyki przewożone, ale także z opinii kryminalistycznej-chemicznej, z której wynika że marihuana znajdująca się w kilkunastu opakowaniach foliowych była bardzo dobrej jakości o wartości (...) w granicach od 19 do 26%, zaś zważona przed badaniem ilość netto marihuany łącznie wyniosła 25.976 kg (opinia z badań chemicznych karta 799 – 813). Także w zakresie tego przewozu oskarżeni działali na podstawie zlecenia transportowego z 16 czerwca 2015 r. na 26 palet (karta 664), dokumentach CMR z 17 czerwca 2015 r. (karta 666,667,668,669). Jak wynika z lokalizatora GPS samochodu marki D. w dniu 17 czerwca 2015 r. godz. 8:56 samochód znajdował się w miejscowości G. - miejscowość znajdująca się 60 km od M. (karta 319). Natomiast z rozmowy przeprowadzonej w dniu 17 czerwca 2015 r. o godz. 8:56.56 pomiędzy A. D. (1) z telefonu o nr. (...), a R. M. (1) na tel. (...) wynika, iż na pytanie M. „ile palet ci załadowali” D. odpowiada „komplet według papierów”- rozmowa zapisana na płycie nr 8 .

Odnosząc się do kolejnego z podniesionych przez obrońców zarzutów dotyczących błędów w zakresie ustaleń Sądu meriti, co do ilości wprowadzonej do obrotu na terenie Polski marihuany to Sąd Apelacyjny w części uznaje te zarzuty za trafne, bowiem analiza zebranych w sprawie dowodów osobowych, oraz dowodów z różnego rodzaju dokumentów (głównie jednak z treści podsłuchanych rozmów) nie dawała pewnych podstaw do przypisania oskarżonym wprowadzenia do obrotu na terenie Polski 107 kg marihuany o łącznej wartości 1.009.120 zł. Okoliczność, iż oskarżeni wprowadzali na terenie kraju do obrotu marihuanę jest oczywista, a wynika z szeregu zarejestrowanych rozmów głównie między L. L. (1) a R. M. (1), takie wnioskowanie uprawnione jest także w świetle zasad doświadczenia życiowego, że skoro w sposób pewny ustalono „przebyt” marihuany do Polski w takich dużych ilościach to nie służyła ona oskarżonym na własne potrzeby, ale w celu osiągnięcia korzyści majątkowej była dystrybuowana w sposób hurtowy dalej. Do takiego wnioskowania uprawnia analiza podsłuchanych rozmów, z których wynika, iż to L. L. (1) zawiadamiał potencjalnych nabywców o możliwości odbioru przywiezionego narkotyku. Prowadzona kontrola operacyjna była dokonywana w okresie od kwietnia 2015 r. do lipca 2015 r. w sposób ciągły, a zatem gdyby R. M. (1) trudnił się sprzedażą detaliczną narkotyków to niewątpliwie takie zdarzenia byłyby odnotowane. Tymczasem z podsłuchanych rozmów wynika, że w związku z przewożoną marihuaną umawiani byli na ich odbiór dilerzy o pseudonimie (...) i osoba o imieniu M.. Świadczy o tym rozmowa L. L. (1) z telefonu o nr. (...) dnia 18 kwietnia 2015 r. o godz. 8:31 z R. M. (1) na nr (...), w której to M. prosi L. L. (1), by ten zadzwonił do (...) bo M. na niego czeka – rozmowa zapisana na płycie nr 8. Także w dniu 18 kwietnia 2015 r. o godz. 12:21 w trakcie rozmowy L. L. (1) z telefonu o nr. (...) z R. M. (1) nr (...) R. M. (1) zwraca się do L. L. (1) by ten zadzwonił do M. z informacją, że „brakuje tysiąca” – rozmowa zarejestrowana na płycie nr 8. Dodać można jedynie, że w dalszych rozmowach wyjaśniono kwestię brakującego tysiąca złotych. Jeśli do tych informacji dodać zeznania R. P. (1) złożone zarówno w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym we Wrocławiu (rozprawa 24 marca 2023r) jak również wcześniej w toku równoległe toczącego się innego postępowania przygotowawczego (obecnie sprawa rozpoznawana przed Sądem Okręgowym w Świdnicy sygn. akt III K 111/22) to kwestia wprowadzania do obrotu hurtowych ilości narkotyków przez

oskarżonych nie budzi najmniejszych wątpliwości. Rzeczywiście dowody zgromadzone w śledztwie w przedmiotowej sprawie nie pozwalały na jednoznaczne ustalenie ilości wprowadzonej do obrotu marihuany, bowiem przyjęcie przez sąd meriti wskazanej w zarzucie aktu oskarżenia ilości tj. 107 kg, a zatem ilości przywiezionej z Hiszpanii za wyjątkiem ostatniego transportu zatrzymanego 20 czerwca 2015 r. jest ustaleniem dowolnym, bowiem arbitralnie założono (najpierw rzecznik oskarżenia, a później sąd meriti), że całą marihuanę przywiezioną do kraju wprowadzono do obrotu. Rozważając podniesione zarzuty apelacji zgodzić się należy, że takie rozumowanie wykracza poza zasadę swobodnej oceny dowodów wynikającej z art. 7 k.p.k., bowiem wnioskowanie o wprowadzeniu do obrotu całości przywiezionej marihuany w świetle zasad logiki formalnej nie jest wnioskowaniem trafnym. Mogą bowiem zachodzić i takie sytuacje, że oskarżeni np. wykorzystali część marihuany na własne potrzeby, bądź też np. uległa zniszczeniu lub utracie. Przyjęcie założonej hipotezy śledczej nie jest wnioskowaniem pewnym. Mając to na uwadze Sąd Apelacyjny uwzględniając wiarygodne zeznania złożone przez R. P. (2) przyjął, iż oskarżeni wprowadzili do obrotu, co najmniej 50 kg marihuany, którą nabył od nich świadek w cenie 17.000 zł za kilogram. Z relacji tego świadka wynika w sposób pewny, że byli także inni odbiorcy podobni do niego m.in. osoba o pseudonimie (...) - zobacz protokół rozprawy przed Sądem Apelacyjnym z dnia 24 marca 2023 r. – k. 4519 - 4520 oraz zeznania R. P. (1) złożone w charakterze świadka karta 4351/2. Co do wiarygodności tego świadka nie ma najmniejszych wątpliwości. Przede wszystkim R. P. zeznawał po uprzedzeniu o odpowiedzialności karnej, za składanie fałszywych zeznań. Po drugie w zakresie swojego współsprawstwa został prawomocnie uniewinniony i z tego powodu nie groziła mu już żadna odpowiedzialność, po trzecie wreszcie jego relacje złożone w postępowaniu przygotowawczym zarówno w charakterze podejrzanego jak i świadka są tożsame lub bardzo zbliżone z zeznaniami złożonymi przed Sądem Apelacyjnym. Wreszcie przy ich ocenie nie można pominąć faktu iż pozostają niesprzeczne z treścią podsłuchiwanym rozmów oraz wbrew sugestii obrońców nie są sprzeczne wewnętrznie. Obrońcy zadając pytania świadkowi starali podważyć jego wiarygodność zarzucając rozbieżność złożonych zeznań z zeznaniami złożonymi przed Sądem Okręgowym w Świdnicy co do ilości narkotyków. Świadek wyjaśnił, że w tamtej sprawie mówił o innym okresie, a w tej zeznania dotyczą okresu z postawionego zarzutu od kwietnia do czerwca 2015r. Również bezpośrednio przeprowadzenia dowodu przez Sąd Apelacyjny nie dostarczyła żadnych powodów do wątpliwości prawdziwości wypowiedzianych słów.

Przypisując oskarżonym przestępstwo wprowadzenia do obrotu środków odurzających, Sąd Apelacyjny zmodyfikował nieco opis czynu eliminując z niego nieustalone osoby o pseudonimie (...) oraz o inicjałach G.Z. Rzeczywiście analiza zarejestrowanych rozmów R. M. (1) wskazuje na osoby o takich określeniach jednakże brak innych dowodów nie pozwala w sposób pewny, wykluczający jakikolwiek błąd przyjąć, iż rozmowy prowadzone przez R. M. (1) z mężczyzną posługującym się (...) w dniu 8 czerwca 2015 r. o godz. 9:36, o godz. 10:29, o godz. 10:37 i o godz. 10:48 pozwalają na przyjęcie, że osoba ta umawia się na odbiór marihuany.

Przedstawione powyżej ustalenia faktyczne i dowody, które posłużyły do takich ustaleń były konieczne, by w dalszej części uzasadnienia w sposób rzeczowy i bez zbędnych powtórzeń odnieść się do poszczególnych zarzutów sformułowanych w apelacjach obrońców oskarżonych: R. M. (1), oskarżonego A. D. (1) i oskarżonego L. L. (1). Przed odniesieniem się do poszczególnych zarzutów wskazać należy, że sprawa jest rozpoznawana ponownie w postępowaniu odwoławczym, ze wskazaniem wynikającymi z wyroku Sądu Najwyższego, a zatem obecne rozstrzygnięcie musi uwzględniać zasadę niepogarszania sytuacji oskarżonego - wobec kasacji zainicjowanej wyłącznie przez obronę. Należy mieć także na uwadze prawomocne rozstrzygnięcia jakie zapadły w wyniku wydania wyroku przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w dniu 6 lutego 2020 r. w sprawie II AKa 334/ 19, w tym także przyjęte w tym wyroku zapatrywania prawne, co do zasad legalności kontroli operacyjnej.

I tak odnosząc się do apelacji obrońcy R. M. (1) adw. W. K. wskazać należy, że w zakresie obrazu przepisów postępowania opisanych w pkt. I tiret 1,2,3,4 to częściowo zasadny okazał się zarzut obrazu art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. dotyczący braków w uzasadnieniu Sądu I instancji poprzez nie wskazanie, które konkretnie okoliczności zostały udowodnione i w oparciu o jakie konkretnie dowody. Całkowicie słuszny jest zarzut, iż uzasadnienie jest zbyt ogólne bez właściwej analizy źródeł dowodowych, które posłużyły temu sądowi na poczynienie ustaleń jak w zaskarżonym wyroku. Pomimo trafności tego zarzutu nie mógł być uwzględniony końcowy wniosek obrońcy o uniewinnienie oskarżonego lub też uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Aby

uchybiecie procesowe mogło wpłynąć na treść wydanego orzeczenia musi być istotne i rzeczywiście oddziaływać na merytoryczną decyzję Sądu meriti. W przypadku braków pisemnego uzasadnienia wyroku od lat podnoszona jest w doktrynie i orzecznictwie słuszna teza, że jakiegokolwiek braki pisemnego uzasadnienia wyroku nie mogą mieć wpływu na jego treść. Wynika to z oczywistego faktu, że zdarzenie późniejsze nie może wpłynąć na zdarzenie wcześniejsze. Pisemne uzasadnienie wyroku jest dokumentem sprawozdawczym, który sporządzany jest już po ogłoszeniu wyroku i jego treść nigdy nie może wpływać na wydany i ogłoszony wyrok. Obecnie wydaje się ta zasada bezsporna i znalazła wyraz w art. 455 a k.p.k., który zabrania uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania z powodu wad uzasadnienia. Odnosząc się do najdalej idącego żądania obrońcy tj. wniosku o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przypomnieć należy, że już od 1 lipca 2015 roku art. 437§2 k.p.k. przewiduje możliwość uchylenia wyroku tylko w trzech przypadkach: tj. naruszenia przepisów procesowych będących bezwzględными podstawami odwoławczymi (art. 439§1 pkt 1-11 k.p.k.), wtedy gdy wyrok pierwszej instancji dotyczy uniewinnienia lub umorzenia, a właściwa jest odmienna ocena dowodów oraz, gdy zachodzi potrzeba przeprowadzenia przewodu sądowego w całości. W przedmiotowej sprawie żadna z tych wyżej wymienionych przesłanek nie zachodzi, a zatem wniosek skarżącego o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania jest całkowicie bezzasadny.

Natomiast częściowo zasadny okazał się zarzut obrazy artykułu w 170 § 1 pkt. 1 k.p.k. w związku art. 51 ust. 4 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie przyjęcia przez Sąd meriti dowodów z kontroli operacyjnej w zakresie przestępstw nieobjętych kontrolą, a to w oparciu o art. 168 b k.p.k.. Zarzut ten był przedmiotem szczegółowej analizy w poprzednim postępowaniu odwoławczym w sprawie II AKa 334/19, gdzie Sąd Apelacyjny w sposób jednoznaczny wskazał na zakres dopuszczalnych dowodów pozyskanych w ramach kontroli operacyjnej kryptonim (...) prowadzonej wobec R. M. (1). Mając na uwadze czas popełnienia przestępstwa i obowiązujące wówczas przepisy prawa legalną kontrolą jest tylko ta, którą przeprowadzono w trybie art. 19 ust. 1 ustawy o policji oraz te dokumenty – materiały, które możliwe były do wykorzystania na skutek uzyskania tzw. zgody następczej. Sąd Apelacyjny w obecnym postępowaniu odwoławczym w całości podziela zapatrywania prawne wyrażone w tej kwestii w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 6 lutego 2020r, a nadto co należy podkreślić jest związany pośrednio zasadą niepogarszania sytuacji oskarżonego i in concreto zobligowany jest do tożsamego zapatrywania prawnego. To zaś powodowało, że materiały z kontroli operacyjnej możliwe były do wykorzystania wyłącznie w zakresie przestępstw zarzuconych oskarżonym w tym R. M. (1) z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, natomiast niemożliwe było wykorzystanie tych rozmów do ustaleń dotyczących przestępstwa z art. 299 § 1 k.k., albowiem co do tego typu przestępstwa nie było ani zgody pierwotnej ani zgody następczej. Mając na uwadze te wyżej opisane reguły wykorzystania materiałów kontroli operacyjnej w obecnym postępowaniu stwierdzić należy, że z przyczyn przytoczonych we wcześniejszej części uzasadnienia dowodowe rozmowy R. M. (1) z innymi uczestnikami przestępczego procederu w zakresie przestępstw narkotykowych były w pełni dozwolone i spełniają kryteria dowodów legalnych, w tym zakresie zarzut obrazy art. 170 § 1 pkt. 1 k.p.k. należy ocenić jako nietrafny.

Co do obrazy art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. zarzucający dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów to zarzut ten nie jest trafny, a na pewno nie mógł skutkować odmienną oceną tych dowodów również obecnie przy uwzględnieniu dodatkowych dowodów przeprowadzonych w postępowaniu odwoławczym to jest opinii fonoskopijnej, z której wynika pewność rozmówców zarejestrowanych rozmów oraz zeznań R. P. (1), w których w sposób jednoznaczny opisuje oskarżonych jako współdziałających ze sobą w przywozie marihuany do Polski i jej dalszej hurtowej dystrybucji na terenie kraju. Aktualnie ocena tych zarzutów jakoby sąd meriti wadliwie ocenił protokół przeszukania pojazdu z 20 czerwca 2015r., zeznania świadków Z. O. i świadka P. K. to zarzuty te nie mogą być uwzględnione jako słuszne. Przecież bez znaczenia procesowego są te zeznania Z. O., który przedstawia zdarzenie kradzieży transportu telewizorów w Hiszpanii z uwagi na brak zamknięcia i zaplombowania przyczepy. To oczywiście zeznanie miało wspomóc wyjaśnienie oskarżonego sugerujące możliwość podrzucenia narkotyku w trakcie ostatniego transportu. O tym, iż dowód ten nie mógł wpłynąć na ocenę dowodów wskazujących na świadome działanie oskarżonego R. M. (1) w zakresie i tego transportu narkotyków przemawiają nie tylko zeznania R. P. (1), ale wskazane we wcześniejszej części uzasadnienia rozmowy tego oskarżonego z A. D. (1). Analogicznie należało ocenić zeznania P. K. dotyczące potencjalnej możliwości

kradzieży towaru, dość tylko powiedzieć, że zeznania tych osób w żadnym stopniu nie wykluczają sprawstwa R. M. (1). Co się tyczy dokumentów w postaci zeznań złożonych przez R. M. (1) charakterze świadka w dniu 20 czerwca 2015 r. to wypada tylko wspomnieć, że formalnie dowód z zeznań w charakterze świadka jest niedopuszczalny w sprawie, w której świadek występuje jako oskarżony stąd też niemożliwe jest procesowe wykorzystanie jego relacji. Nie za bardzo zrozumiały jest zarzut wadliwej oceny dowodu w postaci protokołu przeszukania pojazdu z dnia 20 czerwca 2015r., albowiem w uzasadnieniu złożonej apelacji skarżący nie rozwija tego tematu, a przecież co jest oczywiste w trakcie właśnie tego przeszukania naczepy samochodu, którym kierował A. D. (1) zabezpieczono 13 worków jak się później okazało z marihuaną, które zważone dały łączną wagę 29,3 kilograma brutto (protokół ważenia karta 25 – 26, protokół przeszukania samochodu karta 7 – 17).

Jako nietrafny należy ocenić zarzut obrazy art. 410 k.p.k. przez pominięcie w ocenie materiału dowodowego informacji od Komendy (...)Policji w Hiszpanii dotyczącej danych abonentów tzw. hiszpańskich numerów, danych dotyczących opinii daktyloskopijnej czy też dokumentów CMR. Okoliczność, iż sąd meriti w uzasadnieniu wyroku nie dokonuje stosownej wypowiedzi odnoszącej się do oceny tych dowodów nie świadczy jeszcze, że nie brał ich pod uwagę. Nie może być to zatem zarzut obrazy art. 410 k.p.k., bowiem zarzut taki skuteczny byłby jedynie wówczas, gdyby sąd istotnego dla sprawy dowodu w ogóle nie wprowadził do materiału dowodowego (nie przesłuchał świadka lub nie odczytał jego zeznania, albo dowodów z dokumentów). Wskazane w zarzucie skarżącego dowody były wprowadzone do materiału dowodowego i zapewne były analizowane przez sąd meriti w trakcie narady nad wyrokiem, a z faktu, że nie odniesiono się do tych dowodów w uzasadnieniu pisemnym wyroku to ferowanie zarzutu naruszenia art. 410 k.p.k. jest nieuprawnione. Jak wskazano wcześniej to słuszny jest zarzut obrazy art. 424 k.p.k., dość powiedzieć tylko, że przywołane przez skarżącego dowody jak informacja o abonentach tzw. hiszpańskich numerów nie dawała podstaw do czynienia jakichkolwiek ustaleń pozytywnych dotyczących oskarżonych w tej sprawie. Stąd zapewne dla Sądu meriti, który rozstrzygał o sprawstwie i winie zwłaszcza oskarżonego L. L. (1) dowód ten był mało przydatny. Obecnie po przeprowadzeniu opinii fonoskopijnej i zeznaniu R. P. (1) dowód ten jest zbędny. Także brak odniesienia się do wyników opinii daktyloskopijnej, która badała ślady odcisków palców na workach zabezpieczonych w trakcie transportu 20 czerwca 2015 r. nie jest z punktu widzenia wydania wyroku przez Sąd meriti istotny, bowiem z opinii tej wynika wniosek, że pomimo stwierdzenia śladów odcisków palców (nadających się do identyfikacji) nie powiązано żadnego z nich z kierowcą samochodu to jest oskarżonym A. D. (1). Z faktu tego oczywiście nie sposób wyprowadzić logicznego wniosku, że oskarżony A. D. (1) nie przewoził tych narkotyków. Stąd też przy przesądzeniu o sprawstwie tego oskarżonego Sąd meriti przywołał inne dowody, które za tym sprawstwem przemawiały. Takie same argumenty należy przywołać do zarzutu nieodniesienia się do protokołu oględzin samochodu marki D. o numerze rejestracyjnym (...) i naczepy S..

Co do zarzutów opisanych w punkcie II apelacji, a dotyczących błędu w zakresie poczynionych ustaleń faktycznych to za słuszny uznano zarzut opisany pod literą a) dotyczący przewożenia narkotyków w specjalnie sporządzonej skrytce w przedniej części naczepy, albowiem rzeczywiście słuszne są te uwagi skarżącego, że z protokołu oględzin tej naczepy, a w części także z zeznań przesłuchanego M. M. (3) nie wynika, by jakakolwiek skrzynka mająca na celu ukrycie narkotyków była zrobiona.

Co do zarzutu II b to nie można zgodzić się, iż sąd dowolnie przyjął iż określenie „paleta” oznacza kilogram marihuany, a za określeniem „26 palet” kryło się 26 kg. Niesłuszny jest przywołany argument, że rozmowy dotyczyły wyłącznie legalnie ładowanego towaru, gdyż na samochód wchodzi właśnie od 22 do 26 palet, a krytycznego dnia ujawniono 13 paczek zawierających susz konopi indyjskiej o łącznej wadze 29,3 kilograma. Po pierwsze rzeczywiście waga brutto zabezpieczonego środka to 29,3 kg jednak rzeczywista waga netto przewożonej wówczas marihuany to 25.976 kg (opinia chemiczna karta 812). Po drugie prawdą jest, że w ramach prowadzonego transportu owoców naczepa pozwalała na przewiezienie od 22 do 26 palet względnie 33 europalet – tak wynika m.in. z zeznań Z. O. - karta 3107/2.

Podniesione przez obrońcę argumenty nie mogą być jednak przekonujące, że sąd dowolnie przyjął iż określenie „paleta” oznacza kilogram marihuany. We wcześniejszej części uzasadnienia, w której Sąd Apelacyjny drobiazgowo przytaczał rozmowy oraz wiadomości tekstowe SMS świadczące o załadunku marihuany zawarto konkretne dowody – poszlaki wskazujące na przewóz narkotyków. Z treści analizowanych rozmów także tych przywołanych dowodowo

wynika, iż w 1 kolejności najważniejszy był załadunek marihuany, co zostało opisane w SMS-ach jako „1 załad.” O tym, że tak właśnie było świadczą te rozmowy które potwierdzają o dokonany załadunku i R. M. z tego jest zadowolony, po czym następują z jego strony informacje adresowe firm i dotyczące ilości palet, które A. D. (1) ma załadować w Hiszpanii by przywieść do Polski. Jeżeli we wcześniejszej rozmowie M. przyznaje, że jest zadowolony z załadunku w komplecie to jaki sens mają kolejne rozmowy o dalszym załadunku w trakcie tego samego wyjazdu. Kontekst rozmów oraz miejsce postoju samochodu A. D. (1) w M. lub okolicach, gdzie rezydował L. L. (1) w sposób niebudzący wątpliwości (zwłaszcza wobec zeznań R. P.) świadczy o tym, iż rozmowy te dotyczyły załadunku marihuany. Analogicznie należało uznać w drodze wnioskowania, że paleta oznacza kilogram marihuany, bowiem po pierwsze jak wynika z zeznań R. P. odbierał on partie narkotyków co 2 tygodnie w ilości kilkunastu kilogramów, przy czym marihuana była także dla innych odbiorców, a zatem ilość przypisana przy poszczególnych przewozach jest zbieżna z tym co zeznał R. P. (1), po drugie właśnie transport zatrzymany 20 czerwca 2015 r. potwierdza, że słowo „paleta” dotyczy kilograma marihuany. Raz jeszcze podkreślić należy, że przewożono wówczas 25.976 kg marihuany, a zatem 26 kg, takie też było zlecenie transportowe z 16 czerwca 2015 r. na 26 palet (zobacz karta 664), w rozmowie prowadzonej pomiędzy R. M. (1) a A. D. (1) w dniu 17 czerwca 2015 r. mowa jest o „komplecie palet”. Słusznie zatem sąd meriti przyjął taką ilość narkotyków, albowiem wnioskowanie takie jest uprawnione w ramach art. 7 k.p.k. W związku z tym wypada przypomnieć, że udowodnienie jakiegoś zagadnienia nie musi oznaczać, iż dane ustalenie musi zawsze wynikać bezpośrednio z konkretnych dowodów. Może ono wypływać także z nieodpartej logiki sytuacji stwierdzonej konkretnymi dowodami, jeżeli stanowi ona oczywistą przesłankę, na podstawie której doświadczenie życiowe nasuwa jednoznaczny wniosek, że dana okoliczność faktyczna istotnie wystąpiła (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 października 1973 r., III KR 243/73, OSNKW 1974, z. 2, poz. 33).

Odnosnie zarzutu opisanego w pkt. II c jakoby sąd dowolnie przyjął sześciokrotne przewożenie narkotyków z Hiszpanii do Polski, ich rozładowywanie na terenie bazy w siedzibie R. M. (1) to zarzut ten jest oczywiście nietrafny. Wskazane we wcześniejszej części dowody i ich analiza wskazują, iż sąd meriti prawidłowo przyjął o sześciokrotnym przewożeniu marihuany przez oskarżonych.

Co do zarzutu II d dotyczącego dowolnego ustalenia, że w L. L. (1) w porozumieniu z R. M. (1) i A. D. (1) nabywał dla nich na terenie Hiszpanii marihuanę to jest on oczywiście nietrafny i nie tylko dlatego, że w świetle zeznań R. P. ich porozumienie zostało wykazane w sposób pewny, ale także na podstawie rozmów zarejestrowanych w ramach kontroli operacyjnej (...) możliwe było wyprowadzenie takiego wniosku o czym świadczą rozmowy, z których wynikają miejsca spotkań – załadunku narkotyków, czy też rozmowy L. L. (1) z R. M. (1), w których tłumaczy się z mniejszej ilości dostarczonego narkotyku.

Analogicznie całkowicie niesłuszny jest zarzut błędu, co do ustalenia iż A. D. (1) kontaktował się z R. M. (1) przy każdej transakcji przewozu narkotyków. Wskazane we wcześniejszej części uzasadnienia rozmowy telefoniczne pomiędzy A. D. (1) a R. M. (1) oraz treść wysyłanych przez A. D. (1) SMS-ów w sposób pewny potwierdzają kontakt pomiędzy nimi, a zatem porozumienie przestępcze. Argumenty podniesione w dalszej części zarzutu, iż R. M. (1) każdorazowo wskazywał miejsce odbioru towaru - owoców jest o tyle nieskuteczne, że jak wskazano powyżej najpierw oskarżeni odbierali partię marihuany, a następnie dopiero pobierali towar w postaci owoców. Tak było przy 1 transporcie, gdy 14 kwietnia 2015 r. o godz. 8:22 A. D. (1) wysłał SMS-a o treści „1 załad 22 pal”, by następnie później bo o godz. 11:14 i 11.16 M. wysłał do A. D. (1) SMS-y ze wskazaniem adresów 2 firm i ilości palet – wiadomości zarejestrowane na płycie nr 1, podobnie było przy 2 transporcie 24 kwietnia 2015 r. o godz. 10:59 A. D. (1) wysłała do R. M. (1) SMS-a o treści „1 załad 11 pal” po czym w trakcie tego samo samego transportu następnego dnia 25 kwietnia 2015 o godz. 9:46 wysłała SMS-a o załadunku sałaty – zobacz płyta nr 1 i rozmowa zapisana na płycie nr 8. Podczas transportu w okresie od 18 maja 2015 r. do 29 maja 2015 r. A. D. (1) 21 maja 2015 r. o godz. 7:29 przesyłała to R. M. (1) SMS-a treści „1 zał”, a dopiero wieczorem tego samego dnia bowiem o godz. 18:28, 20. 39 i 20. 39 R. M. (1) wysłała do A. D. (1) SMS-y z adresami firm na terenie Hiszpanii wraz z ilością palet, które mają być załadowane. Wnioskowanie obrońcy ocenić należy jako nietrafne i sprzeczne z faktami wynikającymi z dowodów.

Skoro zatem zarzuty obrońcy oskarżonego okazały się nieskuteczne niezasadny był wniosek o uniewinnienie oskarżonego R. M. (1) od przypisanych mu czynów.

Odnosząc się do apelacji obrońców oskarżonego R. M. (1) adwokatów E. L. (2) i T. B. to w zakresie zarzutów obrazy przepisów postępowania częściowo za słuszny należało uznać zarzut wykorzystania dowodów w trybie art. 168b k.p.k., co zostało szczegółowo omówione w analogicznym zarzucie obrońcy oskarżonego adw. W. K.. Także za słuszny należało uznać zarzut obrazy art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. przy czym jak wskazano wcześniej nie mógł mieć on wpływu na treść wydanego wyroku. Natomiast za nietrafne należało ocenić zarzut obrazy art. 7 k.p.k. w tym kontekście, że dowody zebrane w toku kontroli operacyjnej oraz inne nie dawały podstawy do przyjęcia, iż istniał schemat identycznego działania oskarżonych, a także że sąd nie odniósł się rzeczowo do dowodów w postaci opinii daktyloskopijnych, protokołu oględzin samochodu marki D. i naczepy, informacji w ramach pomocy prawnej pozyskanej z Komendy (...)Policji w Hiszpanii odnośnie tzw. hiszpańskich abonentów i pominięcie korzystnych dla oskarżonego relacji świadków i oskarżonych.

Zarzut obrazy art. 7 k.p.k. i w związku z tym dokonanie błędnych ustaleń faktycznych, może być skuteczny tylko wtedy, gdy skarżący wykaże, że sąd orzekający – oceniając dowody – naruszył zasady logicznego rozumowania, nie uwzględnił przy ich ocenie wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a tym samym dokonał oceny dowolnej, a nie oceny swobodnej, spełniającej wymagania wskazanej wyżej dyrektywy procesowej. Natomiast ocena dowodów z zachowaniem powyższych kryteriów, pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., a w konsekwencji brak jest podstaw do kwestionowania dokonanych przez sąd ustaleń faktycznych i końcowego rozstrzygnięcia sądu meriti. To, że oskarżony nie przyznał się do zarzucanych mu czynów i składał wyjaśnienia odmienne w treści do poczynionych przez sąd meriti ustaleń nie powoduje jeszcze, że w sprawie nie ma dowodów go obciążających. Nie muszą być to bowiem dowody bezpośrednie np. zeznania konkretnego świadka wskazującego na popełnione przestępstwo. Wniosek o dokonaniu czynu przestępczego sąd ma prawo wyprowadzić właśnie na zasadzie art. 7 k.p.k. także poprzez analizę wszystkich zebranych w sprawie dowodów, z których w drodze logicznego rozumowania wypływają określone wnioski, świadczące o sprawstwie oskarżonego, zob. III KK 443/21 - wyrok SN - Izba Karna z dnia 06-07-2022 L..

Żaden z przywołanych wyżej argumentów odnośnie wadliwości oceny dowodów nie mógł doprowadzić do uwzględnienia wniosku głównego obrońców o uniewinnienie oskarżonego R. M. (1), przede wszystkim dlatego, że ustalenia Sądu meriti podziela także Sąd Apelacyjny, a dowody zebrane w postępowaniu przygotowawczym, przeprowadzone w postępowaniu przed sądem I instancji oraz przed Sądem Apelacyjnym w całości tę winę oskarżonego potwierdzają. Co do obrazy art. 6 k.p.k. poprzez uniemożliwienie złożenia oskarżonemu uzupełniających wyjaśnień w dniu 22 marca 2019 r. to zarzut ten jest bezprzedmiotowy wobec uzupełniającego przesłuchania oskarżonego w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w sprawie II AKa 334/19. Z uwagi na uniewinnienie oskarżonego R. M. (1) od przestępstwa z art. 299 § 1 k.k. zarzut obrazy art. 366 § 1 k.p.k. dotyczący świadków D. D. (1), B. D. oraz P. S. (1) również jest bezprzedmiotowy.

Także na uwzględnienie nie zasługują zarzuty zawarte w pkt. 2 apelacji, a dotyczące rzekomych błędów w poczynionych przez sąd meriti ustaleniach faktycznych przede wszystkim zarzut ustalenia porozumienia pomiędzy L. L. (1) a R. M. (1) i A. D. (1) w zakresie nabywania i przewożenia do Polski marihuany jest niezasadny nie tylko w świetle zeznań R. P. (1) złożonych przed Sądem Apelacyjnym, ale także w oparciu o właściwą analizę zarejestrowanych w ramach kontroli operacyjnej (...) rozmów pomiędzy oskarżonymi R. M. (1) i A. D. (1) oraz R. M. (1) i L. L. (1). Co do zarzutu dotyczącego określenia „paleta”, Sąd Apelacyjny wypowiedział się powyżej przy analogicznym zarzucie podniesionym przez adw. W. K.. Nie ma zatem potrzeby powtarzać tych samych argumentów. W zakresie zarzutu dotyczącego nabycia 245.000 EUR to wobec rozstrzygnięcia uniewinniającego odnoszenie się tego zarzutu jest bezprzedmiotowe. W zakresie błędu, co do ustaleń faktycznych - opisanego w ostatnim zarzucie dotyczącym sześciokrotnego „przemytu” z Hiszpanii do Polski 107 kilogramów marihuany o łącznej wartości 1.009.120 zł oraz przekazanie w dniu 18 kwietnia 2015 r. R. P. (1) 22 kg marihuany to po pierwsze zarzut ten jest wadliwie skonstruowany, bowiem w świetle zarzutu aktu oskarżenia i czynu przypisanego oskarżonemu to R. M. (1) przypisano sześciokrotne wewnątrzspółnotowe nabycie marihuany o łącznej wielkości 133 kilogramów i wartości 1.335.160 zł, a nie jak wskazuje skarżący obrońca, bowiem ilość ta i wartość

opisana w zarzucie apelacji dotyczy nie wewnątrzspółnotowego nabycia marihuany, ale wprowadzenia marihuany do obrotu na terenie Polski, dalsza część zarzutu w obecnym postępowaniu po pewnej modyfikacji tego czynu jest bezprzedmiotowa.

Dodać w tym miejscu należy, że wykonując zalecenia Sądu Najwyższego zawarte na stronie 33 – 34 uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 2021 r., co do potrzeby odniesienia się także do argumentacji podniesionej w piśmie z dnia 11 sierpnia 2021r obrońcy oskarżonego R. M. (1). adw. M. Z. to pomimo, że pismo to nie może być uznane za prawidłowo złożony środek odwoławczy to jednak honorując zalecenia Sądu kasatoryjnego należy stwierdzić co następuje. Przede wszystkim podniesione w piśmie procesowym zarzuty jak wynika z ich treści są istotnym powtórzeniem zarzutów zawartych w apelacji obrońców adw. T. B. i E. L., a zostały powtórzone dlatego, iż zdaniem skarżącego Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu wydanego rozstrzygnięcia nie odniósł się w sposób należyty do postawionych w apelacji zarzutów. Czyniąc zadość wymogom Sądu Najwyższego Sąd Apelacyjny pragnie zwrócić uwagę, iż całkowicie dowolny jest zarzut obrońcy, że nie istniał pewien schemat powtarzalnych działań oskarżonych przy dokonywaniu przestępstwa wewnątrzspółnotowego nabycia środków odurzających. Wystarczy w tym miejscu odwołać się do wcześniejszej części uzasadnienia, zarówno do tej gdzie opisano fakty nabycia poszczególnych partii narkotyków jak i przywołane tam na poparcie takiego ustalenia dowody. Raz jeszcze podnieść należy, że oskarżeni posługiwali się konspiracyjnym językiem, w pierwszej kolejności dokonywali pobrania narkotyków, a później zajmowali się załadunkiem owoców. We wcześniejszej części uzasadnienia Sąd Apelacyjny wskazał rozmowy R. M. (1) z A. D. (1) i L. L. (1) w przypadku każdego transportu narkotyków. Zarzut nieodniesienia się do danych telekomunikacyjnych telefonów wykorzystywanych przez R. M. (1), A. D. (1) wydaje się bezprzedmiotowy wobec opinii fonoskopijnej na podstawie której w sposób niemalże stuprocentowy ustalono rozmówców badanych rozmów. Dalszy zarzut dotyczący nieodniesienia się – nie omówienia treści poszczególnych rozmów dotyczących przemytu narkotyków w świetle poczynionych przez Sąd Apelacyjny ustaleń dotyczących konkretnych rozmów i wiadomości tekstowych musi być obecnie oceniony jako bezprzedmiotowy. Przywołana rozmowa z 11 czerwca 2015 r. godzina 15 09 prowadzona przez R. M. (1) z L. L. (1) dotyczy rozmowy mającej na celu umówienie spotkania R. M. (1) z matką L. L. (1). Z analizy rozmów kontroli operacyjnej wynika, iż takich rozmów było co najmniej dwie. Jedna w dniu 11 czerwca 2015 r. godz. 15:09 z telefonu o nr. 34 602 330 113 (L. L. (1)) na tel. (...) (R. M. (1)) i podobną w treści rozmowę przeprowadzili w dniu 14 maja 2015 r. o godz. 15:50 . W trakcie tej rozmowy L. L. (1) - połączenie z (...) w rozmowie z R. M. (1) na nr (...) pyta się R. M. (1) czy będzie on dzisiaj u jego matki, a ten odpowiada tak za godzinę – rozmowa nagrana na płycie nr 8. Zarzut braku odniesienia się do informacji władz hiszpańskich o numerach telefonów tzw. hiszpańskich jest obecnie bez znaczenia wobec opinii fonoskopijnej, z której bez wątpliwości wynika, iż numerami tymi posługiwał się o L. L. (1), o czym wskazano we wcześniejszej części uzasadnienia. Odniesiono się także w sposób wystarczający dla niezbędności koniecznych ustaleń do informacji pochodzących z zapisów GPS zainstalowanego w samochodzie w D. nr rej. (...). Co do dalszych zarzutów opisanych w pkt. 2 pisma procesowego to wskazać należy, że Sąd Apelacyjny w obecnym postępowaniu dokonał oceny dowodów w postaci opinii daktyloskopijnej, protokołu oględzin samochodu ciężarowego marki D., informacji co do abonentów telefonów tzw. hiszpańskich. Raz jeszcze tylko podkreślić należy, że brak odcisków palców A. D. (1) na zabezpieczonych w dniu 20 czerwca 2015 r. w jego samochodzie paczkach z marihuaną nie dowodzi, że nie uczestniczył w przemyśle tej marihuany. We wcześniejszej części uzasadnienia wskazano konkretne dowody wskazujące na sprawstwo tego oskarżonego, oskarżonego R. M. (1) oraz L. L. (1). Zupełnie nieprzekonywające są te wywody autora pisma procesowego, w których wskazuje, iż niemożliwe albo mocno utrudnione byłoby załadowanie przez oskarżonego paczek z marihuaną, bowiem wymagałoby to uprzedniego wyjęcia całego rzędu palet o wadze około jednej tony, co powodowałoby wychłodzenie towaru. Przede wszystkim taka argumentacja nie dowodzi, iż niemożliwe było zapakowanie ładunku marihuany, ale przede wszystkim istotne jest to, że w momencie zatrzymania tej partii marihuany w dniu 20 czerwca 2015r. funkcjonariusze policji i Służby Celnej bez specjalistycznego sprzętu ujawnili przewożoną marihuanę. Dość powiedzieć, że odbiorca towaru nie składał nawet żadnej reklamacji dotyczącej zniszczenia towaru. Natomiast podniesiony argument, iż na zleceniu transportowym zawarto uwagę, aby palety ładować na ścisk bez wolnej przestrzeni nie dowodzi przeciwnie, że nie przewożono narkotyków, a przeciwnie skoro 20 czerwca 2015r. ujawniono 26 kg marihuany w 13 paczkach. Dalsze wywody dotyczące ceny marihuany należy uznać za nieaktualne skoro Sąd Apelacyjny ustalił cenę 17.000 zł za 1 kg marihuany w oparciu o wiarygodne zeznania R. P. (1). W świetle nowych dowodów – opinii fonoskopijnej oraz

zeznań R. P. (1) bezprzedmiotowy jest zarzut – wątpliwości obrońcy, co do powiązania L. L. (1) z telefonem o nr. (...). Nie powinno budzić wątpliwości w świetle zeznań R. P. (1), który potwierdzał kontakt z L. L. (1), że również w jego telefonie w folderze Kontakty ustalono pod nazwą (...). Dalszy zarzut o braku dowodu o rozmowach R. M. (1) z L. L. (1) w świetle opinii fonoskopijnej i zeznań R. P. (1) jest oczywiście bezzasadny. Jako bezzasadny należy ocenić zarzut nie odtworzenia podczas rozprawy przed sądem rozmów R. M. (1) z Komendą (...)Policji w K. i Komendą (...)Policji w W.. Skarżący chciał w ten sposób wykazać, iż oskarżony nie miał świadomości dlaczego jego kierowca został zatrzymany. Argumentacja ta jest nieprzekonująca, a to wobec niebudzących wątpliwości dowodów wskazanych we wcześniejszej części uzasadnienia o świadomości oskarżonego R. M. (1), co do przewożonej marihuany. Co do zarzutów o rzekomym braku dowodów wskazujących na ilość marihuany przywożonej podczas każdego z transportów należy odesłać do tej części ustaleń faktycznych Sądu Apelacyjnego, w których wskazano ilości przewożonej marihuany i dowody to potwierdzające. Jako całkowicie nietrafne należy ocenić zarzuty dotyczące rzekomego braku jakichkolwiek zarejestrowanych rozmów czy połączeń pomiędzy A. D. (1), R. M. (1) i L. L. w okresie trwania 5 spośród 6 rzekomych transportów substancji – cytata z pisma. I tym razem należy odesłać do wcześniejszej części uzasadnienia, gdzie wskazano przy każdym transporcie kontakty telefoniczne R. M. (1) z A. D. (1). Kontakt R. M. (1) z L. L. (1) miał miejsce w dniu 16 kwietnia 2015 r. godz. 13:47, następnie w dniu 17 kwietnia 2015 o godz. 10:58 i 18 kwietnia 2015 r. o godz. 8:31 i o godz. 12:24 – rozmowy zarejestrowane na płycie nr 8. Podczas 2 transportu R. M. (1) rozmawiał z L. L. (1) 24 kwietnia 2015 r. o godzinie 13. 04 i o godzinie 13. 07 - rozmowa zarejestrowana na płycie nr 8. Podczas 3 transportu L. L. (1) rozmawiał 14 maja 2015 r. godz. 15:50 z R. M. (1) – rozmowa zarejestrowana na płycie 8. Podczas 4 transportu L. L. (1) rozmawiał z R. M. (1) 18 maja 2015 r. godzina 10.08 - rozmowa zarejestrowana na płycie numer 8. Podczas 5 transportu środków odurzających L. L. (1) rozmawiał z R. M. (1) 11 czerwca 2015 r. godz. 15:09 i o godz. 15:29 – rozmowy zarejestrowane na płycie nr 8. Podczas ostatniego transportu odnotowano połączenie – próbę z telefonu o nr. 34 602 313 113 na telefon R. M. (1) (...) 18 czerwca 2015 r. godz. 11:11 i o godz. 11.12. Twierdzenie obrońcy o braku takich kontaktów jest po prostu nieprawdziwe, niezgodne z zebraniem materiałem dowodowym. Co do rozmowy w dniu 20 maja 2015 r., która miała być prowadzona przez R. M. (1) rzekomo z L. L. (1) jak wskazuje w piśmie obrońca to wobec braku podania godziny tej rozmowy nie sposób się do niej ustosunkować wobec niemożności jej odnalezienia. Co do zarzutów opisanych w pkt. 3 pisma, a odnoszących się do odmowy dania wiarygodności wyjaśnieniom A. D. (1) oraz R. M. (1), a także zeznaniom świadków J. D., P. S. czy P. K. co do twierdzeń o przewożeniu katalizatorów zamiast narkotyków to wskazać należy, że wyjaśnienia tych oskarżonych jako sprzeczne z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego nie mogły być uznane za miarodajne źródło dowodowe służące do poczynienia prawdziwych ustaleń faktycznych. J. D. to osoba najbliższa dla oskarżonego i jej relacje należy ocenić w sposób uwzględniający zainteresowanie tej osoby wynikiem postępowania. Podobnie należało ocenić zeznania P. S. (3) i P. K..

Co do oceny zeznań E. L. (1) to wobec uniewinnienia oskarżonego R. M. (1) od przestępstwa z art. 299 § 1 k.k. jej zeznania pozostają bez znaczenia procesowego dla tego oskarżonego. Podobnie należy ocenić jako już bezprzedmiotowy zarzut rzekomego naruszenia art. 366 § 1 k.p.k. dotyczącego przesłuchiwania świadków D. D. (1), B. D. oraz P. S. (1). Obecnie wobec przypisanego R. M. (1) czynu w zakresie wprowadzenia do obrotu środków odurzających nie ma potrzeby dokonywania dywagacji na temat przyjętej przez sąd I instancji ilości 107 kg marihuany o wartości 1.0009.120 zł. Zarzut braku zarejestrowanych połączeń A. D. (1) z M. czy też L. L. (1) z M. jest o tyle nietrafny, że nie prowadzono kontroli operacyjnej rozmów telefonu A. D. (1), a także L. L. (1). Natomiast z dowodów w sposób pośredni wynika, iż A. D. (1) kontaktował się z M., a świadczy o tym treść rozmowy A. D. (1) z telefonu o nr. (...) z R. M. (1) na tel. (...) w dniu 17 kwietnia 2015 r. o godz. 17:32 w trakcie której to rozmowy A. D. mówi R. M. „jutro M. ma przyjechać na kawę”. – rozmowa zarejestrowana na płycie 8. Natomiast L. L. (1) w rozmowie z (...) z R. M. (1) w dniu 18 kwietnia 2015 r. o godz. 12:21 rozmawia o M. i dostaje polecenie, by zadzwonił do M., bowiem brakuje M. tysiąca w jednej kupce ze stówkami”. Wobec zmiany opisu czynu przypisanego oskarżonemu poprzez eliminację 2 nieustalonych osób o pseudonimie (...) i GZ bezprzedmiotowe jest odnoszenie się do tego zarzutu. Podobnie należało odnieść się do zarzutów dotyczących przypisanego oskarżonemu przestępstwa z art. 299 § 1 k.k. – pkt. 6 pisma obrońcy, a to wobec rozstrzygnięcia uniewinniającego. Odnosząc się do dalszych zarzutów dotyczących braku ustalenia jakichkolwiek odbiorców narkotyków czy to hurtowych czy też detalicznych przy przestępstwie przypisanym oskarżonemu R. M. (1) z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii to wystarczy wskazać, iż w świetle treści zeznań R. P. (1) nie ulega wątpliwości (a takie ustalenia poczynił Sąd Apelacyjny we wcześniejszej części uzasadnienia), że oskarżony ten

wprowadzał do obrotu hurtowe ilości narkotyku w postaci marihuany za pośrednictwem ustalonej osoby – R. P. (1) jak i też nieustalonych osób o pseudonimie „(...)” i imieniu M.. Jako nietrafny należało ocenić zarzut ewentualnej rażącej dysproporcji kary wymierzonej oskarżonemu R. M. (1) w stosunku do kary wymierzonej L. L. (1). Karę wymierza sąd w granicach ustawowego zagrożenia kierując się wskazaniem art. 53 k.k., a zatem stopniem szkodliwości społecznej czynu, stopniem zawinienia sprawcy, a także bacząc na społeczne oddziaływanie kary. Oskarżeni współdziałali ze sobą, stopień zaangażowania każdego z nich był różny w zależności od roli którą pełnili. Nie ulega wątpliwości, że L. L. (1) swój udział w przestępstwie miał istotny, gdyż to on organizował w Hiszpanii narkotyki, a także organizował odbiorców na terenie Polski. Rola A. D. (1) sprowadzała się do pełnienia funkcji kierowcy i dostawcy narkotyków z Hiszpanii do Polski. Rola R. M. (1) sprowadzała się do zapewnienia środków transportu, koordynacji dostaw i odbioru narkotyków przez odbiorców. Nie można zgodzić się z argumentem obrońcy, iż wyjątkowo wyższa była rola L. L. (1) w popełnionym przestępstwie. Każdy ze współdziałających był elementem koniecznym dla zaistnienia tego przestępstwa. Oczywiście kara wymierzona L. L. (1) jest wyższa z uwagi na działanie w warunkach powrotu do przestępstwa, ale nie można z tego powodu wywodzić, że kara należąca R. M. (1) miałaby być znacząco niższa.

Odnosząc się do apelacji obrońcy oskarżonego A. D. (1) adw. K. P. (2) to w zakresie zarzutów dotyczących obrazy przepisów postępowania zasadny okazał się zarzut podniesiony w pkt. 1 apelacji dotyczący obrazy art. 170 § 1 pkt. 2 k.p.k. w zw. art. 167 k.p.k. dotyczący nieprzeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu fonoskopii na okoliczność zarejestrowanych rozmów z udziałem A. D. (1). Ten zarzut uwzględniono w toku postępowania apelacyjnego dopuszczając dowód z opinii biegłego z zakresu fonoskopii - biegłego sądowego przy Sądzie Okręgowym we Wrocławiu (...)S. B., który w opinii z dnia 28 września 2022 r. dokonał badania identyfikacji zarejestrowanych rozmów telefonicznych znajdujących się na płycie nr 8 i dokonał identyfikacji wszystkich rozmówców w tym A. D. (1). Zasadny jest także zarzut opisany w pkt. 2 dotyczący obrazy art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. - dotyczący sporządzonego przez Sąd meriti pisemnego uzasadnienia, stosowne argumenty przemawiające za słusznością tak postawionego zarzutu Sąd Apelacyjny zawarł przy tożsamym zarzucie podniesionym przez obrońcę oskarżonego R. M. (1) adw. W. K. do których należy odesłać. Jako niesłuszne i nietrafne uznano zarzuty opisane w pkt. 3 i 4 dotyczące obrazy art. 410 k.p.k. i art. 7 k.p.k. polegające na dowolnej ocenie materiału dowodowego w tym bez uwzględnienia konkretnych rozmów telefonicznych zarejestrowanych w ramach kontroli operacyjnej. Tak jak wcześniej wspomniano postawienie tego zarzutu jest niewłaściwe, gdyż sąd dokonał ustaleń faktycznych nie tyle w oparciu o niekompletny materiał dowodowy, co w sporządzonym uzasadnieniu nie dał temu wyrazu. Jest to w istocie zarzut wadliwie sporządzonego uzasadnienia, a nie zarzut dowolności oceny dowodów czy też oparcie ustalenia na niekompletnym materiale dowodowym. Postawiony zarzut - w świetle poczynionych dodatkowych czynności dowodowych w obecnym postępowaniu odwoławczym - traci na znaczeniu, bowiem z opinii fonoskopijnej oraz analizy zarejestrowanych rozmów w sposób pewny można przyporządkować poszczególne rozmowy do poszczególnych oskarżonych, co Sąd Apelacyjny uczynił we wstępnej części uzasadnienia. Z tej perspektywy oceniając zarzuty postawione w pkt. 3 i 4 okazują się być nietrafne.

Zarzut obrazy prawa materialnego – art. 258 § 1 k.k. z uwagi na uniewinnienie oskarżonego od tego czynu wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 6 lutego 2020 r. jest obecnie bezprzedmiotowy. Za częściowo słuszny uznano zarzut dotyczący art. 168 b k.p.k., co stwierdził już Sąd Apelacyjny w poprzednim postępowaniu, a co skutkowało uniewinnieniem A. D. (1) od przestępstwa z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 299 § 1 k.k. W tym miejscu podnieść należy, że w zakresie przestępstw dotyczących A. D. (1) z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii jak również z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii dopuszczalne było wykorzystanie materiałów kontroli operacyjnej, albowiem w stosunku do niego uzyskano tak zwaną zgodę następczą w trybie art. 19 ustawy o policji o czym świadczy postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie z 26 października 2015r.

Zarzutu obrazy art. 4 k.p.k. wskazany w pkt.7 apelacji nie jest słuszny, a podniesione argumenty o tym, iż funkcjonariusze policji dokonali zatrzymania oskarżonego przedwcześnie to jest przed rozładunkiem towaru nie może być uznany za skuteczną argumentację, co do obrazy art. 4 k.p.k. Nie jest rolą Sądu oceniać racjonalności podejmowanych decyzji przez organy ścigania, o ile mieszczą się one w granicach obowiązującego porządku prawnego. Niewątpliwie oskarżony A. D. (1) przywożąc 26 kg marihuany popełnił przestępstwo i organy ścigania mając

tego świadomość miały możliwość, a także obowiązek podjęcia odpowiednich czynności procesowych. Zupełnie bez znaczenia dla oceny ustaleń faktycznych sprawy jest okoliczność, iż w początkowym okresie prowadzonego postępowania (bezpośrednio po zatrzymaniu) oskarżony ten deklarował chęć współpracy z organami ścigania. Co się tyczy zarzutu opisanego w pkt. 8 dotyczącym rzekomego błędu w zakresie ustalenia, iż po rozładunku narkotyków oskarżony A. D. (1) dostarczał przywieziony z Hiszpanii towar do adresata to po pierwsze jeżeli dobrze rozumieć tak sformułowany zarzut to irrelevantne jest ustalenie kto konkretnie przywiezione z Hiszpanii owoce dostarczał do zamawiającego już na terenie kraju. Co do zarzutu opisanego w pkt. 9 mającego dotyczyć zdaniem skarżącego błędnego ustalenia, iż A. D. utrzymywał kontakt telefoniczny z L. L. (1) na terenie w Hiszpanii to zarzut ten jest oczywiście nietrafny. Rzeczywiście nie ma zarejestrowanej rozmowy pomiędzy L. L. (1) a A. D. (1) z tego tylko względu, że kontrola operacyjna dotyczyła nr. (...), którym posługiwał się R. M. (1). Nie mogła zatem zostać nagrana rozmowa pomiędzy wskazanymi oskarżonymi. O tym, że były prowadzone takie rozmowy świadczą, co najmniej 2 dowody pośrednie, pierwszy dotyczący wyników badań technicznych jednego z telefonów zatrzymanych podczas przeszukania samochodu kierowanego przez A. D. (1) w dniu 20 czerwca 2015 r. to jest telefonu marki N. (...) (karta 16), co do którego sporządzono opinię informatyczną (karta 864 – 867), z której wynika, iż w folderze kontakty zapisano nr (...) i oznaczono literą LH. W świetle opinii fonoskopijnej oraz zeznania R. P. nie ulega wątpliwości, że osobą tą był L. L. (1). Z opinii informatycznej tego telefonu wynika także, że odnotowano połączenia z nr. 34 602 330 113, w tym także wiadomości tekstowe SMS w języku polskim, a także połączenia z nr. (...). Jak wskazano we wcześniejszej części uzasadnienia numerów tych używał L. L. (1). Tak zatem jeśli uwzględnić także analizę rozmów prowadzonych w ramach kontroli operacyjnej (...) to bez wątpienia zgodny z regułami oceny dowodów (art. 7 k.p.k.) jest wniosek, iż oskarżony A. D. (1) kontaktował się na terenie Hiszpanii z L. L. (1), zatem także i ten zarzut należało uznać za nietrafny. Całkowicie bezzasadny jest zarzut opisany w pkt. 10 wskazujący na dowolność ustaleń Sądu meriti w zakresie przypisanego A. D. (1) przestępstwa „przemytu” narkotyków w okresie od 13 kwietnia 2015 r. do 11 czerwca 2015 r. Wskazane we wcześniejszej części rozważań dowody w postaci analizy treści SMS-ów wysyłanych przez A. D. (1) do R. M. (1), treść rozmów prowadzonych pomiędzy tymi oskarżonymi, zeznania R. P. (1) w sposób pewny wskazują na sprawstwo tego oskarżonego. Podobnie należało ocenić zarzut opisany w pkt. 11 dotyczący ostatniego transportu narkotyków, zwłaszcza wobec argumentów nieprzyznania się A. D. (1) do zarzucanego mu czynu, a także wyrażona chęć współpracy z policją. To, że oskarżony nie przyznał się do zarzucanych mu czynów i składał wyjaśnienia odmienne w treści do poczynionych przez sąd meriti ustaleń nie powoduje jeszcze, że w sprawie nie ma dowodów go obciążających. Nie muszą być to bowiem dowody bezpośrednie np. zeznania konkretnego świadka wskazującego na popełnione przestępstwo. Wniosek o dokonaniu czynu przestępczego sąd ma prawo wyprowadzić właśnie na zasadzie art. 7 k.p.k. także poprzez analizę wszystkich zebranych w sprawie dowodów, z których w drodze logicznego rozumowania wypływają określone wnioski, świadczące o sprawstwie oskarżonego, zob. III KK 443/21 - wyrok SN - Izba Karna z dnia 06-07-2022 L.. Wyjaśnienia oskarżonego A. D. (1), w których wskazywał, że nie przemycił narkotyków a jedynie przywoził katalizatory, które sprzedawał na terenie Polski należało ocenić jako niewiarygodne. Po pierwsze w trakcie przeszukania samochodu w dniu 20 czerwca 2015r. żadnego katalizatora nie znaleziono, po drugie w zarejestrowanych rozmowach nie ma nawet śladu informacji o przywożonych czy kupowanych katalizatorach na terenie Hiszpanii, po trzecie wreszcie analiza rozmów prowadzi do wniosku całkowicie przeciwnego, a także nie wynika taka okoliczność z zeznań R. P. (1). Słusznie zatem sąd I instancji uznał tego rodzaju wyjaśnienia za przyjętą przez oskarżonego linię obrony. Zarzut ostatni dotyczący ustaleń Sądu meriti, co do udziału oskarżonego w ramach zorganizowanej grupy przestępczej jest bezprzedmiotowy wobec uwolnienia oskarżonego od tego czynu wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 6 lutego 2020 r.. Skoro zatem żaden z podniesionych zarzutów nie był na tyle skuteczny niemożliwe było uwzględnienie wniosku oskarżonego o zmianę wyroku i uniewinnienie go od przypisanych mu czynów.

Odnosząc się do apelacji obrońcy oskarżonego L. L. (1) adw. E. M. przy czym wyłącznie do zarzutu opisanego w pkt. I, albowiem zarzut opisany w pkt. II dotyczący przestępstwa z art. 299 § 1 k.k. wobec uniewinnienia oskarżonego od tego czynu wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 6 lutego 2020 r. jest obecnie bezprzedmiotowy. Skarżący zarzucił obrazę szeregu przepisów procesowych m.in. art. 4 k.p.k., art. 5 § 1 k.p.k., art. 7 k.p.k. art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. wskazując na jednostronną opartą na sprzecznych z domniemaniem niewinności przypuszczeniach, dowolną ocenę materiału dowodowego ze wskazaniem, iż okoliczności wynikające z

dowodów w szczególności z materiałów kontroli operacyjnej (...), z analizy lokalizacji GPS w Hiszpanii samochodu marki D. nie mogą prowadzić do jednego tylko wniosku o sprawstwie oskarżonego L. L. (1). Spośród przywołanych przepisów zgodzić się należało, iż sąd I instancji dopuścił się obrazy art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. przy sporządzaniu pisemnego uzasadnienia wyroku, albowiem nie wskazał konkretnych dowodów, które potwierdzają udział tego oskarżonego w przestępczym procederze „przemytu” marihuany do Polski. Sąd ten nie zawarł także wymaganej tym przepisem stosownej analizy dowodów w tym zwłaszcza dowodów pośrednich, które doprowadziły tenże sąd do przesądzenia o udziale tego oskarżonego w przestępczym procederze. Jak jednak podniesiono we wcześniejszej części uzasadnienia (szczegółowo przy analogicznym zarzucie podniesionym przez adw. W. K. naruszenie tego przepisu procesowego nie mogło mieć wpływu na treść wydanego wyroku, a zatem nie może być on podstawą do domagania się jego wzruszenia. Co do pozostałych przywołanych przepisów to nie stwierdza się ich naruszenia w stopniu, który miałby wpływ na wydany wyrok. Skarżący w uzasadnieniu podniesionego zarzutu przywołuje judykant Sądu Najwyższego z 4 lipca 1995 r. (II KRn 72/95, Prok i Pr 1995/11 - 12/6), w którym to uzasadnieniu zawarto swoistą wykładnię art. 7 k.p.k., jednak wykładnię niemożliwą do zaakceptowania wprost w obecnie obowiązującym porządku prawnym. O, ile zgodzić się bowiem należy, że zasada swobodnej oceny dowodów i przesądzenie o wiarygodności jednych dowodów nad drugimi musi poprzedzać ujawnienie całości materiału dowodowego i stanowić wynik rozważania okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego to już nie sposób zgodzić się z argumentem, że te rozważania z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego muszą być prawidłowo uargumentowane w pisemnym uzasadnieniu wyroku. Zwłaszcza z powodu ostatniego założenia teza postawiona przez Sąd Najwyższy w 1995 r. nie jest już aktualna. Zresztą zasadnicza część uzasadnienia apelacji sprowadza się właśnie do krytyki uzasadnienia pisemnego wyroku Sądu meriti, co w istotnym zakresie jest krytyką słuszną i Sąd Apelacyjny niektóre z przywołanych argumentów uznaje za trafne. Niemniej jednak nie zmienia to podstawowej okoliczności to jest trafności poczynionych ustaleń, co do istoty przypisanych przestępstw zarówno z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii jak również przestępstwa przypisanego oskarżonemu z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i to w zakresie sprawstwa kierowniczego. Wynika to przede wszystkim z prawidłowo wyciągniętych wniosków z analizy rozmów zarejestrowanych w ramach prowadzonej kontroli operacyjnej (...) pomiędzy oskarżonym L. L. (1) a R. M. (1). W sposób bezsporny wynika z nich, że oskarżony L. L. umawiał konkretnych dilerów narkotykowych po odbiór narkotyków u R. M. (1) po ich przywiezieniu do kraju. Zresztą potwierdził ten fakt także przesłuchany w charakterze świadka R. P. (1). Jako bezprzedmiotowe należy uznać te argumenty apelacji obrońcy oskarżonego, w którym kwestionuje używanie przez L. L. (1) telefonu o nr. (...), zwłaszcza w świetle zeznania R. P. (1) złożonego podczas rozprawy w dniu 24 marca 2023 roku kiedy to po odsłuchaniu odtworzonej mu rozmowy z dnia 14 maja 2015 r. godz. 15:50 pomiędzy R. M. (1) posługującym się (...) a mężczyzną posługującym się telefonem o nr. (...) R. P. (1) stwierdził, iż są to głosy M. oraz L. L. (3) – rozmowa o symbolu (...) ...

Stwierdzając zatem, że podniesione zarzuty, a także przywołane argumenty w żaden sposób nie mogły podważyć prawidłowości poczynionych ustaleń faktycznych w zakresie odpowiedzialności - co do zasady - za przypisane mu przestępstwa to końcowy wniosek obrońcy o uniewinnienie oskarżonego nie mógł być uwzględniony.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych od wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 5 kwietnia 2019 r., sygn. akt III K 52/17 Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrokiem z dnia 3 kwietnia 2023r orzekł następująco :

I. zmienia zaskarżony wyrok ponad prawomocne zmiany dokonane wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 6 lutego 2020r w sprawie sygn. akt II AKa 334/19:

1. co do oskarżonego R. M. (1) w ten sposób, że:

a) uniewinnia oskarżonego od przestępstwa przypisanego mu w punkcie V części rozstrzygającej, stwierdzając, że utraciło moc orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności i karze łącznej grzywny zawarte w punkcie VII,

b) w przestępstwie przypisanym oskarżonemu w punkcie II części rozstrzygającej eliminuje ustalenie o działaniu w ramach zorganizowanej grupy przestępczej oraz ustalenie o łącznej wartości środków odurzających 1.335.160 zł, a w

miejsce ustalenia o przywiezieniu w okresie od 15 czerwca 2015 r. do 20 czerwca 2015 r. 26 kg środków odurzających przyjmuje przywiezienie 25,976 kg netto, a z kwalifikacji prawnej eliminuje art. 65 § 1 k.k.,

c) w miejsce czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie IV części rozstrzygającej uznaje R. M. (1) za winnego tego, że w okresie od 18 kwietnia 2015 r. do 11 czerwca 2015 r. w B., P. oraz na terenie Hiszpanii, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z A. D. (1) oraz L. L. (1) jako kierującym wykonaniem czynu zabronionego, wbrew przepisom ustawy wprowadził do obrotu środki odurzające w postaci ziela konopi innych niż włókniste, w ilości co najmniej 50 kg o łącznej wartości nie mniejszej niż 850.000 złotych, w ten sposób, że przekazał je ustalonej osobie oraz nieustalonym osobom o pseudonimie (...) i o imieniu M. tj. przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu ustawy kodeks karny z dnia 20 lipca 2018r (Dz.U. z 2018r poz. 1600) w zw. z art. 4§1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej na 50 (pięćdziesiąt) złotych;

2. co do oskarżonego A. D. (1) w ten sposób, że:

a) w przestępstwie przypisanym oskarżonemu w punkcie IX części rozstrzygającej eliminuje ustalenie o działaniu w ramach zorganizowanej grupy przestępczej oraz ustalenie o łącznej wartości środków odurzających 1.335.160 zł, a w miejsce ustalenia o przywiezieniu w okresie od 15 czerwca 2015 r. do 20 czerwca 2015 r. 26 kg środków odurzających przyjmuje przywiezienie 25,976 kg netto, a z kwalifikacji prawnej eliminuje art. 65 § 1 k.k.,

b) w miejsce czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie XI części rozstrzygającej uznaje A. D. (1) za winnego tego, że w okresie od 18 kwietnia 2015 r. do 11 czerwca 2015 r. w B., P. oraz na terenie Hiszpanii, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z R. M. (1) oraz L. L. (1) jako kierującym wykonaniem czynu zabronionego, wbrew przepisom ustawy wprowadził do obrotu środki odurzające w postaci ziela konopi innych niż włókniste, w ilości co najmniej 50 kg o łącznej wartości nie mniejszej niż 850.000 złotych, w ten sposób, że przekazał je ustalonej osobie oraz nieustalonym osobom o pseudonimie (...) i o imieniu M. tj. przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu ustawy kodeks karny z dnia 20 lipca 2018r (Dz.U. z 2018r poz. 1600) w zw. z art. 4§1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej na 50 (pięćdziesiąt) złotych, stwierdzając jednocześnie, że utraciło moc orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności i karze łącznej grzywny zawarte w punkcie XIV;

3. co do oskarżonego L. L. (1) w ten sposób, że:

a) w przestępstwie przypisanym oskarżonemu w punkcie XX części rozstrzygającej eliminuje ustalenie o działaniu w ramach zorganizowanej grupy przestępczej oraz ustalenie o łącznej wartości środków odurzających 1.335.160 zł, a w miejsce ustalenia o przywiezieniu w okresie od 15 czerwca 2015 r. do 20 czerwca 2015 r. 26 kg środków odurzających przyjmuje przywiezienie 25,976 kg netto, a z kwalifikacji prawnej eliminuje art. 65 § 1 k.k.,

b) w miejsce czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie XXII części rozstrzygającej uznaje L. L. (1) za winnego tego, że w okresie od 18 kwietnia 2015 roku do 11 czerwca 2015 roku w B., P. i na terenie Hiszpanii, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, kierował wprowadzeniem do obrotu przez A. D. (1) i R. M. (1) środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste, w ilości co najmniej 50 kg o łącznej wartości nie mniejszej niż 850.000 zł, w ten sposób, że ustalał terminy i okoliczności ich odbioru przez ustaloną osobę oraz nieustalone osoby o pseudonimie (...) i o imieniu M., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Nordhorn w Niemczech z dnia 7 grudnia 2010 roku, sygn. 6 Ls 118/10 606 Js 31790/10 za czyn z § 1,3,30 ust. 1 nr 4 ustawy o środkach odurzających (...), § 25 ust. 2 k.k., obowiązującej w miejscu popełnienia, polegający na niedozwolonym przywozie środków odurzających w niemałej ilości, na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w

okresach od 23 lipca 2010 roku do 19 kwietnia 2011 roku i od 20 kwietnia 2011 roku do 30 listopada 2011 roku, tj. przestępstwa z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. w brzmieniu ustawy kodeks karny z dnia 20 lipca 2018r (Dz.U. z 2018r poz. 1600) w zw. z art. 4§1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wymierza mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej na 50 (pięćdziesiąt) złotych, stwierdzając jednocześnie, że utraciło moc orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności i karze łącznej grzywny zawarte w punkcie XXV;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok co do oskarżonych R. M. (1), A. D. (1) i L. L. (1) utrzymuje w mocy;

III. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i § 2 k.k. w brzmieniu ustawy kodeks karny z dnia 20 lipca 2018r (Dz.U. z 2018r poz. 1600) w zw. z art. 4§1 k.k. łączy kary pozbawienia wolności i kary grzywny wymierzone oskarżonym:

- R. M. (1) w punkcie II zaskarżonego wyroku i w punkcie I.1.c tego wyroku i wymierza mu karę łączną 4 (czterech) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wymiarze 120 (sto dwadzieścia) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej na 50 (pięćdziesiąt) złotych,

- A. D. (1) w punkcie IX zaskarżonego wyroku i w punkcie I.2.b tego wyroku i wymierza karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej na 50 (pięćdziesiąt) złotych,

- L. L. (1) w punkcie XX zaskarżonego wyroku i w punkcie I.3.b tego wyroku i wymierza mu karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wymiarze 130 (sto trzydzieści) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki dziennej na 50 (pięćdziesiąt) złotych;

IV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych łącznych kar pozbawienia wolności zalicza:

- oskarżonemu R. M. (1) okresy zatrzymania od 1 grudnia 2015 roku do 3 grudnia 2015 roku oraz od 25 stycznia 2017 roku do 26 stycznia 2017 roku;

- oskarżonemu A. D. (1) okresy zatrzymania

i tymczasowego aresztowania od 20 czerwca 2015 roku do 12 listopada 2015 roku oraz od 25 stycznia 2017 roku do 26 stycznia 2017 roku;

- oskarżonemu L. L. (1) okres tymczasowego aresztowania w sprawie od 26 stycznia 2019 roku do 5 kwietnia 2019 roku;

V. wydatkami związanymi z postępowaniem, w części której nastąpiło uniewinnienie obciąża Skarb Państwa, w pozostałym zakresie zwalnia oskarżonych od kosztów za postępowanie odwoławcze zaliczając poniesione wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

Kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku w zakresie podniesionych zarzutów i wniosków zawartych w apelacji doprowadziła do stwierdzenia, iż sąd I instancji przeprowadził postępowanie dowodowe poprawnie, zasadniczo w zgodzie z obowiązującymi przepisami prawa procesowego, dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w zakresie zarzuconych oskarżonym przestępstw wewnątrzspółnotowego nabycia i przywozu środków odurzających, a także częściowo, co do przestępstwa wprowadzenia do obrotu na terenie kraju środków odurzających, przy czym zasadnicze ustalenia wynikają z prawidłowo dokonanej oceny przeprowadzonych w sprawie dowodów osobowych i dowodów z dokumentów. Ocena ta uwzględnia zasady wynikające z art. 410 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. Z tego też względu przypisane oskarżonym przestępstwo wewnątrzspółnotowego nabycia narkotyków i przewiezienia do kraju łącznie 133 kilogramów marihuany należało utrzymać w mocy, w tym także w zakresie wymierzonych poszczególnym oskarżonym kar pozbawienia wolności i kar grzywny. W wyroku Sąd Apelacyjny dokonał nieznacznej korekty opisu czynu poprzez eliminację ustalenia o wartości środków odurzających 1.335.160 zł, z uwagi na fakt, iż wartość narkotyku nie jest ustawowym znamieniem tego przestępstwa, bowiem o znacznej ilości środków odurzających nie świadczy

ich wartość majątkowa, a ilość przewożonych środków nadto doprecyzowano, iż w ostatnim „przemycie” przewożono dokładnie 25,976 kg netto marihuany. Wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej art. 65 § 1 k.k. wynikało z konieczności przestrzegania zasady niepogarszania sytuacji oskarżonego – takiej eliminacji dokonał Sąd Apelacyjny wyroku z 6 lutego 2020 r. i w tym zakresie wobec kasacji złożonej wyłącznie przez oskarżonych należało postąpić w sposób tożsamy. Co do przestępstwa wprowadzenia tych narkotyków do obrotu na terenie kraju Sąd Odwoławczy dokonał zmiany wyroku w ten sposób, iż ustalił że oskarżeni wprowadzili do obrotu za pośrednictwem ustalonej osoby (to jest R. P. (1)) oraz nieustalonych osób o pseudonimie „(...)” i M. łącznie co najmniej 50 kg marihuany o wartości nie mniejszej niż 850.000 zł. Poczynione przez sąd I instancji ustalenia - tożsame z zarzutem aktu oskarżenia nie mogły się ostać, gdyż po pierwsze w uzasadnieniu Sądu meriti nie wskazano jakie dowody miały świadczyć o wprowadzeniu 107 kg narkotyków, tylko domyślać się należy, że zarówno oskarżyciel publiczny jak i też sąd meriti ustalenie o wprowadzeniu do obrotu 107 kg marihuany wyprowadzili z zsumowania ilości narkotyków przywiezionych do Polski w okresie od 13 kwietnia 2015 r. do 11 czerwca 2015 r. (ostatnia dostawa w dniu 20 czerwca 2015 r. została zatrzymana). Takie ustalenie nie mogło się ostać bowiem jest ustaleniem dowolnym jest to swoista hipoteza, która jak każde założenie mogła się ziścić albo też nie. Ustaleń w postępowaniu karnym nie można dokonywać na podstawie domniemań i hipotez, a jedynie na podstawie wiarygodnych i pewnych dowodów. Mając te okoliczności na uwadze należało dokonać zmiany opisu zarzutu i przyjąć jako pewne ustalenie informację o wielkości zakupionego narkotyku podaną przez świadka R. P. (1). Dodatkowe osoby, którym oskarżeni sprzedawali narkotyki to nieustalone osoby „(...)i M.”, a ich związek z dystrybucją narkotyków wynika z analizy podsłuchanych rozmów R. M. (3) i L. L. (1) i A. D. (1). Zobacz np. rozmowę A. D. (1) z R. M. (1) w dniu 17 kwietnia 2015 r. godz. 17:32 - rozmowa zapisana na płycie nr 8, lub też rozmowa L. L. (1) z R. M. (1) z 18 kwietnia 2015 r. godz. 12:21 – rozmowa zapisana na płycie nr 8, rozmowa R. M. (1) z L. L. (1) z 18 kwietnia 2015 r. o godz. 8:31 – nagrana na płycie nr 8. Z treści zarejestrowanych rozmów nie sposób jednak ustalić, ile tym osobom przekazano marihuany i po jakiej cenie. Stąd też należało przyjąć mniejszą lecz pewną ilość podawaną przez R. P. (1) – k. 4519. Poza jakimkolwiek sporem jest, że 50 kg marihuany jest to ilość znaczna w rozumieniu artykułu 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Z uwagi na poczynione ustalenia - odmienne od tych dokonanych przez sąd I instancji konieczne było wymierzenie na nowo kary, którą zarówno A. D. (1) jak i też R. M. (1) orzeczono w tożsamej wysokości 2 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych przy ustaleniu stawki dziennej na 50 zł. Nieco wyższą karę wymierzono oskarżonemu L. L. (1), bowiem na poziomie 3 lat pozbawienia wolności i tożsamej karze grzywny, a to z uwagi na okoliczność, iż przestępstwa tego dopuścił się w ramach recydywy specjalnej określonej w art. 64 § 1 k.k. Wyrok zmieniono także w zakresie przestępstwa zarzucanego R. M. (1) z art. 299 § 1 k.k. z kilku powodów. Po pierwsze, tak jak wcześniej wskazano ustalenia Sądu I instancji w tym zakresie nie spełniają należytych wymagań szczegółowości ustaleń faktycznych i dowodów te ustalenia potwierdzających. Innymi słowy nie można się dowiedzieć z uzasadnienia wyroku Sądu I instancji na podstawie jakich konkretnie dowodów przypisano temu oskarżonemu przestępstwo prania brudnych pieniędzy. Co prawda okoliczność nabywania przez oskarżonego R. M. (1) waluty euro wynika z zeznań D. D. (1), B. D. oraz P. D. niemniej jednak zdaniem Sądu Apelacyjnego jedynie taki dowód jest niewystarczający do przyjęcia przestępstwa z art. 299 § 1 k.k.. Nie ma bowiem pewnego dowodu pozwalającego na jednoznaczne ustalenie, że środki za które było kupowane euro pochodziły z nielegalnej dystrybucji narkotyków. Nie wynika to bowiem z żadnego dowodu osobowego, jak również jakiegokolwiek legalnego dowodu z dokumentu. Przypomnieć w tym miejscu należy, że nie mogą być dowodowo wykorzystane te zarejestrowane rozmowy R. M. (1), z różnymi placówkami bankowymi jak również z kantorami, w tym także państwa D., albowiem co do przestępstwa z art. 299 § 1 k.k. organy ścigania to jest policja oraz prokurator nie pozyskały nigdy legalnej zgody pierwotnej ani też zgody następczej. Tak jak stwierdził Sąd Apelacyjny we Wrocławiu już w poprzednim postępowaniu, i pogląd ten w całości podziela obecny skład orzekający niedopuszczalne było w przedmiotowej sprawie wykorzystanie art. 168 b k.p.k. Należy przypomnieć, że o zakresie temporalnym stosowania art. 168 b Sąd Najwyższy wypowiedział się w postanowieniu z 22.05.2019 r., I KZP 2/19, LEX nr 2672899, w którym stwierdził, że dowody uzyskane w toku kontroli operacyjnej, niebędące w czasie obowiązywania art. 19 ust. 15c ustawy o Policji przedmiotem wniosku, który prokurator był zobligowany skierować do sądu na podstawie tego przepisu, nie mogą być wykorzystane przez sąd w procesie w oparciu o art. 168b k.p.k. Dość dodać, że czyny zarzucone oskarżonym miały miejsce w okresie od 13 kwietnia 2015 r. do 20 czerwca 2015 r. (a zatem w czasie obowiązywania art. 19 ust. 1 i 15 c ustawy o policji), zaś przepis art. 168 b k.p.k. wszedł w życie dopiero 15 kwietnia 2016 r. Konsekwencją dokonanych przez sąd odwoławczy zmian była konieczność wymierzenia na nowo kar łącznych pozbawienia wolności oraz kar

łączych grzywny i te wymierzono na poziomie: R. M. (1) 4 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny 120 stawek dziennych przy ustaleniu stawki na 50 zł, A. D. (1) 4 lat pozbawienia wolności i kary łącznej grzywny 100 stawek dziennych przy ustaleniu stawki na 50 zł i L. L. (1) 5 lat pozbawienia wolności i kary łącznej grzywny 130 stawek dziennych przy ustaleniu stawki dziennej na 50 zł. Dodać należy, iż na podstawie art. 4 § 1 k.k. zastosowano ustawę względniejszą niż obecnie obowiązująca zwłaszcza wobec oskarżonego A. D. (1) orzekając karę łączną na poziomie najwyższej z kar jednostkowych to jest 4 lat pozbawienia wolności za przestępstwo z artykułu 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przypisane przez Sąd Okręgowy w Świdnicy. Obecnie obowiązujące przepisy o karze łącznej powodowałyby konieczność wymierzenia kary powyżej tej granicy. Oskarżonym na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczono na poczet kary pozbawienia wolności okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w przedmiotowej sprawie w postaci stosowanego zatrzymania oraz tymczasowego aresztowania. Na koniec dodać należy, że Sąd Odwoławczy nie stwierdził występowania okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu, a określonych w art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k., w art. 455 k.p.k. Niezależnie bowiem od wniosków obrońców w postępowaniu odwoławczym zawsze z urzędu badane są okoliczności wskazane w w/w przepisach. Tak np. Sąd Najwyższy w sprawie III KK 417/18 z dnia 09-10-2018 "Przepis art. 433 § 1 KPK w zw. art. 440 KPK obliguje jednak sąd odwoławczy do kontroli zaskarżonego orzeczenia pod względem merytorycznym i prawnym nie tylko w granicach środka odwoławczego, ale także z urzędu niezależnie od tych granic – w celu stwierdzenia, czy nie zachodzi rażąca niesprawiedliwość wyroku".

Z tych wszystkich powodów orzeczono jak wyroku.

SSA Maciej Skórniak SSA Jarosław Mazurek SSA Janusz Godzwon